

ET DANSK
VERDENS
FIRMA

[F.L.SMIDT&C^o]

VOR
KINGDOM

Lær Sprog
ved indlæste Lærere

BERLITZ SCHOOL

Verdens største Sproginstitut.

Erhverv og mindre Høje. Hverdagsskole. Præsentation
gratis og uden Forpligtelse. Oversættelse. Moderate Priser.
1 Følelse: **Nye Kursus.**
Vimmelskøt 42 Forlag Prospekt Telefon: 9202

Hvad enhver Spejder bør vide!

At de lige fra Krigsskuepladsen hjemkomme
Regnfrakker, Vindjakker, samt
Matrosdragter, Stortrøjer, Militære Lommelygter
med Hellekens Element

købes bedst og billigst i

Spejderkorpsets Depot, Nørregade 14

Telefon 3186

HELLESENS TØR ELEMENT

Verdens bedste

Isolator Flasken

holder Indholdet
varmt i 24 Timer
koldt i flere Dage

Kr. 2.50
for 1/4 Literflasken.

Glasflasken kan
forny.

Illum

CAND. PHARM
ENGEL & KISKY'S
RAVNEHUR
PASTILLER
INDHOLD 500 KUGLER.

Mod Hoste og Hæshed
i Cartons á
35 Øre

Eliis Møllerup
Strandvej 133. Telf. Høje 749
Cigarer, Tobak, Cigaretter
P. Woll 1888. København
A. M. Jørgensen & Søndergaard

**Jeg vasker
mig aldrig**

med andre Sæber end
den ægte Xerolform fra

Worning & Petersen i Vejle.

Gunnar Thomassen
Skt. Hans Torv 3. - København N.
Telf. Nora 1308

Aldrig for:
SKRIVEMASKINER, PARFUMER
OG SÅL OG AF EGENDOMME

Spejder-Litteratur
dansk og udenlandsk

Vor Frue Boglade
Nørregade 13

B. D. Leerbech's Eftf.
Ekvipering til Dreng og unge Herrer.
Reglementede Marine- og Marine-
dragter.

Grundlagt 1840.

Holmens Kanal 22. Telf. Byen 3333

**Barnängens
Blæk**

faas overalt og
bruges overalt.

VOR·UNGDOM SPEJDERNES·MAGASIN

UDGIVET AF „DET DANSKE SPEJDERKORPS“

INDHOLD:

Et dansk Snelandskab (Resultatet af sidste Præmieopgave).....	Side 1
Hvem indsender det bedste literære Bidrag? (Ny Præmiekonkurrence).....	2
Ved Lejrbaalet. Spejderchefen	3
Vinterlejr og Snehytter	7
»Overfaldet i Sneen«. Af Arthur Brook	9
Kanobygning og Kanosport. II. Prømt. K. V. Palslev	11
Vore egne Vinterfugle. Prømt. P. Skovgaard	13
Fuglefotograferings-Konkurrence	15
Spejdere under Krigen. Rektor H. Hartvig Møller	16
Egespejdere	
Hilsen fra Norge. Chefen	18
The Girl Guides. Indtryk fra England. Inger Dalhoff Nielsen	19
Hvordan Ellen blev Spejder. Grevinde Brockenhuus-Schack	20
En rigtig Spejdgut	22
Den gamle Spejder fortæller	22
Orientering ved Hjælp af Sol og Uralene. Fr. J.	23
Fra Divisionerne	24
Danske Verdensfirmaer. I. F. L. Smith & Co. T. Fr.	26
Raadgiver for begyndende og yngre Frimærkesamlere	31
Den literære Rubrik. Torben Frederiksen	32

Den bedste Tegning af et 'dansk Vinterlandskab —

Den lille Tegningsgave, vi stillede vore Læsere, har æbenbart særligt interesseret de yngre — i saa høj Grad, at vi, baade paa Grund af Tegningernes Antal og Kvalitet, har besluttet at uddele 4 af Præmierne (Gæstetid: »Drengen« til indsendere under 15 Aar og to til de ældre. Den bedste Tegning, som vi hermed gengiver, er af Thorbjørn Ankersen, 1. Nykøbing Trap, Falster (16 Aar). De andre Præmier tagere blev Henrik v. Seydewitz, København, Folmer Agerholm, Thisted, Poul Henning Sørensen, Vejle, Erik Lange, Holte og Hans Torkelsen, Vamdrup.

AMATØRERNE

køber Apparater, Plader, Papirer og alt andet FOTO-
GRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos

HEINRICH & POULSEN

HØJBROPLADS 6 — KØBENHAVN — TELEFON 1428, 8728

Hellerup Musikonservatorium
Lærer (for kgl. Kammerangerinde) Fr.
Ida Møller, Pianistinde Fr. Anna
Otto, kgl. Kapelmusikus Vilh. Bartholmy, Organist Frederik Otto og
kgl. Kapelmusikus Siegfried Salomon.
Al Undervisning personlig ved oven-
nævnte Lærere. Elever paa østvert
Stadpunkt modtages. — Kastanjvej 18.
Telefon: Hellerup 1044.

Den Forgyldte Støve

har det største Lager af
Prima plækkede

Fedtlædersstøvler

til Spejderbrug.

43 BØRGERGADE 43
WALDHOFFENBLAD
Leverandør til Hæren.

Red.: OVE HOLM, exam. polyt., Strandvej 31, Str., Telf. Str. 186 x.

Forretningsfører: TORBEN FREDERIKSEN, stud. jur., Fortunavej 41, Ordrup.

Ekspedition og Administration: Steen Hasselbalch's Forlag, Købmagergade 26, K., Telefon Centr. 12240

Hans Jørgensen Bogtrykkeri, Flensborgsvej 40, København.

Prøv

Melba**Cigaretten****BENDIXENS KURSUS**

Købmagergade 63, Tølv. Byen 3383
 Elever af begge Køn forberedes til Studenterskolen,
 Prælimentarskolen, polyteknisk Adgangseksamen, Tillægs-
 eksamen, Adgangseksamen til Officerselev.

Program afleveres. Daghold, Aftenhold.
 Undervisning i alle de 3 År og
 Besøgstag paa særlig Handelskoleafdeling.
 Illustreret Undervisningsmateriale.

Prima

Chesterfield-Lædermøbler
 og engelske do, med Gobelinstof.

Specialitet: Overpolstrede Møbler.

A. VELDEN,
 Strandvej 187. Telf. Helrup 75.

Har du skaffet din Abonnent?

Den bedste Maade, hvorpaa enhver
 Spejder kan gøre sit til Spejderbevægelsens
 Udbredelse, er at faa Kammeraterne til at
 tegne Abonnemang paa »Vor Ungdom«.

Enhver Spejder bør derfor påtage sig
 den Opgave at skaffe mindst en ny Abonn-
 ent (Provision 25 % for eet Aar = 1 Kr.).
 Aarsabonnement: 4 Kr. (1 Kr. pr. Kvrt.).
 Enkelt Eksemplarer: 35 Øre (gamle
 Ekspir. kan faas til samme Pris).

Ordre indsendes til:
 »Vor Ungdoms« Ekspedition,
 Købmagergade 26, K. Telefon C. 12240.

**DANMARKS POPULÆRESTE
UGEBLAD**

Læs hver Uge om
 Knold og Tots
 eventyrlige Bedrifter.

EINAR HARCK,

Bog- og Papirhandel
 FJOLSTRÆDE 33 (Hjørnet af Nørrebro)

Nye og brugte

SKOLEBØGER

Telefon 9148

Telefon 9148

A/S. FOTO-AMATØREN,

Nørrebro 64. Telefon Byen 3619
 anbefaler sig mod alt fotografisk Arbejde,
 hurtigt, bedst og billigst.

Spejdere 2½ Rabat Spejdere 2½ Rabat

TELTE

vandest imprægneret

Teltlug

amerikansk Armyduck
J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, TELEFON 6631

PRÆMIE-KONKURRENCE

Hvem indsender det bedste
 literære Bidrag til April-Heftet?

Opmærket af det smukke Resultat af »Vor Ung-
 doms« Tegne-Konkurrence i sidste Hefte (som findes
 omtalt andet Steds i dette Hefte), udskriver vi her-
 med en Præmie-Konkurrence for de mere literært
 interesserede af vore Læsere.

Opgaven er at levere et literært Bidrag til vort
 April-Hefte, en Spejderfortælling, en Lejrindyl, en
 interessant Oplevelse etc.

Manuskriptet med Forfatterens Navn og Adresse
 maa være Redaktøren af »Den literære Rubrik« i
 Hænde senest **Torsdag d. 15. Marts**. (Adresse: »Vor
 Ungdom«, Købmagergade 26, K.; husk at mærke
 Konvolutten med »Præmie-Konkurrence« i Hjørnet
 nederst til venstre!)

Præmien for det bedste Bidrag er 10 Kr., for det
 næstbedste 5 Kr. (dog kan begge Præmier forhøjes
 indtil 20 Kr. for ganske særligt værdifulde Bidrag).

Bidraget maa højst fylde 2 Sider (dog kan ogsaa
 her Undtagelse gøres for særligt gode Bidrag).

Redaktionen forbeholder sig Ret til Offentliggørelse
 af samtlige indsendte Bidrag.

Englands fineste
 Cykle

Humber

fabrikeret af:
 Humber Ltd., Bos-
 ton og Coventry

Verdens ældste og største Cyklefabrik.

Humber Cyklen benyttes bl. a. af:

Hs. Maj. Kongen af England.	Hs. Maj. Kongen af Grækenland.
— Dronningen af England.	— Kongen af Spanien.
— Kongen af Norge.	— Shahan af Persien.
— Dronningen af Norge.	— Sultanen af Marocco.
— Kongen af Italien.	— Emiren af Afghanistan.

Generalrepræsentanter for Skandinavien:

N. RAABERG & Co.

Farvergade 8-10 • KØBENHAVN • Telefon 9832.

I Roskilde.

Engang midt i Januar var jeg i Roskilde for at se Vestsjællandske Divisions Spejdere.

Vestsjælland har 4 Troppe (1. Roskilde, 1. Ringsted, 1. Slagelse og 1. Korsør). Af disse mødte de 3 omtrent fuldtallige, medens den 4. (1. Slagelse) af en eller anden meget mærkelig Grund brillierede ved fuldstændig Fraværelse. Jeg glæder mig til en Gang at møde denne Tropp, thi den ser sikkert mærkelig ud, tynget til Jorden, som den maa være, af en helt igennem daarlig Samvittighed. Jeg har kun kendt en Tropp, der var mere undselig, men den benægtede da ogsaa, at den overhovedet eksisterede, i samme Øjeblik det gik op for den, at der var en Mand, der kunde tænke sig at se, hvordan den saa ud.

Da jeg kom, stod Divisionen opmarcheret paa Torvet. Der var ikke noget som helst parademæssigt Sving over den. Der var Folk med Frakker og Folk uden Frakker. Der var tærnede og stribede, lyse og mørke, korte og lange Benklæder, der var faktisk ikke det Par Bukser, som ikke var repræsenteret, og der var Drengene iblandt, som ikke havde andet end Pullen tilbage af deres Hat; man kom uvilkårligt til at tænke paa et af Bairnsfathers Billeder, der bærer Undertitlen: »Old soldiers never die, they simply fade away.«

Jeg stod netop og tænkte paa dette — og om der ikke skulde være en eller anden Bagvej, ad hvilken vi ubemærkede og usete kunde slippe ud af Byen — da jeg fik Øje paa Musikken paa Fløjen. Det var et fuldstændigt Orkester, og de Folk, som stod med Hornene i Hænderne, saa ud som om de var fast besluttede paa at ville blæse paa dem.

Tak! tænkte jeg, det var for Resten en rar Historie. Om et Øjeblik har vi hele Byen paa Benene. Og saa denne Hornmusik! De spiller naturligvis elendigt.

Jeg ved ikke noget værre end daarlig Hornmusik.

Jeg har aldrig hørt et Drenges orkester, der kunde spille, og selv militære Orkestre af den Slags kan det være en Lidelse at høre paa. Der er f. Eks. et, der 2 Gange om Ugen passerer forbi nedenfor mine Vinduer, og naar jeg ikke for længe siden har kastet en Urtepotte ned i Hovedet paa Dirigenten, er det kun, fordi jeg betragter det at lade være som en gavnlig Øvelse i Selvbeherskelse.

Det var, som I vil forstaa, en yderst vanskelig Situation. Man bør i et saadant Tilfælde ubetinget gøre et eller andet inden altfor længe og saa overlade Resten til Heldet. Jeg satte Divisionen i March og lod den gaa den Vej, den vilde — og jeg havde et vanvittigt Held

med mig. For det første var der ikke en Kat, der interesserede sig for os. Der var nogle enkelte Folk, der stak Næsen frem bag Gardinet, men da det ikke var nogen Begrævelse, var det aabenbart ikke noget for dem. (Enhver By har jo sine Interesser.) For det andet spillede Musikken, der var 1. Korsørs, virkelig fortræffeligt. Der var Appel og Fart over det og Melodierne var gode, navnlig en af dem, Korsørspejdernes egen March, var aldeles vidunderlig.

Jeg holder alligevel paa Signalthornene. Korsør er en Undtagelse. Der er ikke en Tropp i Landet, der gør den det efter.

Paa den Maade naaede vi meget hurtigt ud i Boserup Skov. Her gav de 3 Troppe hver for sig en 15 Minutters Opvisning efter eget Valg.

1. Roskilde: Nødhjælpsopgave (Forbinding og Improvisation af Slædebaare).

1. Korsør: Splejsning, Bevikling og Signalering.

1. Ringsted: Signalering, Forbindinger, Transport af bevidstløse, kunstigt Aandedræt.

Efter det havde vi en Krybskyttejagt og en Sneboldkamp. Der kom et ganske fornøjeligt Moment ind i Krybskyttejagten, idet det var lykkes at bevæge et Par veritabelt Jægersmænd, skæggede Folk i islandske Nattstrøjer, med Patronbælsere og Bøsser og med Lommerne fulde af Krager, til at paatage sig Hvervet som Krybskytter. Vi havde mødt dem paa Udvejen, og jeg havde den Glæde, at ikke saa faa af Spejderne, straks de fik opgivet Signalelementet, kunde sige nøjagtigt, hvor vi havde mødt dem. I det hele taget maa jeg sige, at Divisionens Spejdere vandt ved nærmere Bekendskab. Der var rigtig pæne

Ting mellem det, de viste, men naturligvis har disse Troppe, som de fleste andre, langt igen endnu.

Det er en mærkelig Maade nogle Mennesker har at behandle deres Flag paa.

Jeg ærgret mig altid, naar jeg ser, at Folk lader deres Flag vaje ude om Natten — eller naar jeg ser Spejdetroppe, der behandler deres Flag skødesløst. Forleden saa jeg dog det værste, jeg endnu har set i den Retning — et Bundt Skind pakkede ind i et Dannebrogsløst, og denne Pakke laa paa en Vogn, der kørte ned ad Hovedstadens mest befærdede Gader.

Vi kan ikke godt være dette bekendt. Sørg for at behandle Flaget ordentligt, hvor I faar noget med det at gøre, Dreng. Lad være med at slæbe Jeres Fane med ved en hvilken som helst Lejlighed. Har I den med, saa før den flot og smukt og stil den aldrig fra Jer, fordi I skal holde Øvelse eller lege. Vi kan lære meget af Svenskerne i den Retning. Spørg blot de af Jeres Kammerater, der var med i Kalø Lejren.

Da Skovridder Vestergaard laante os Nordpolen og Maanedalen.

Ideen var kort og godt denne, at rykke ud og overnatte i Snehytter og faa en polarrejsende til om Aftenen ved Lejrbaalet for at tælle lidt om sine personlige Oplevelser i den nordlige Ødemark.

Da vi alligevel i en nær Fremtid skulde have en Prøvealarmering, blev det besluttet at slaa to Fluer med et Smæk.

Alarmeringen foregik den 21/1 om Aftenen, og gik i det store og hele tilfredsstillende. Der var naturligvis Folk, der laa i Badekarrene

og ikke kunde komme op af dem, og der var andre, der var ude paa Dansbal og heller ikke kunde komme i Tejet; men de fleste af Troppene (Københavns, Hellerups og Lyngby Divisioner) havde dog paa 45 Minutter mobiliseret Halvdelen af deres Styrke.

¶ [Naar man ser hen til, at det var første Gang, vi har lavet en Vinterudrykning af denne Slags, kan man egentlig ikke sige andet, end at Tilslutningen var meget god, da vi den 1/2 mødtes ved Nordpolen. Med Førerne var der ialt 80 Mand, der havde besluttet sig til at overnatte ude. Naar ikke alle kom til det, var det udelukkende af Mangkel paa Sne og Redskaber. Der var virkelig Folk, der kom med de bare Næver. De havde ikke saa meget som en Teske til at skovle Sne med, og de ventede aabenbart, at der paa det Tidspunkt, de kom, i det mindste maatte ligge et Hotel, komfortabelt indrettet og pragtfuldt oplyst, lige til at tage imod dem. Det laa der i og for sig ogsaa, men der var, som Korpsets Hotel-Portier beklagende sagde: »ikke et Værelse at opdrive. Folk laa allerede ovenpaa hinanden».

Det havde imidlertid været Synd for disse Folk, om de med uforrettet Sag skulde være vendt tilbage til Civilisationen. De var kommet derud af lutter Iver, og naar de ikke kom før, var det visse Forretningers Skyld, ikke deres, Forretningerne, der ikke paa nogen Maade kunde se deres Fordel i at sende Folk op til en saa nordlig Handelsplads. Der var en Spejder, det ogsaa vilde have været Synd for. Han var derude mellem de første. Han var med til at skrabbe den første Sne sammen til Voldene, men saa forsvandt han pludselig og dukkede først op igen sent ud paa

Natten. Han traadte frem fra den mørke Skovside som en anden Pan, kurede ned ad en af Grusgravens stejle Sider og dumpede ned ved Lejrbaalet, akkurat som han var kommet fra Himlen. Han havde været paa Bal i Mellemtiden. Men da det havde været hos en god Ven, havde han ikke taget i Betænkning at lade Kjole og hvidt bringe derhen i en Haandtaske og foretage et Par hastige Omlædninger.

We aren't no thin red 'eroes, nor we aren't no blackguards too, But single men in barracks, most remarkable like you.

Ikke destomindre, vi vil nævne Navnene paa disse Troppe, der ikke gaar af Vejen for noget som helst.

2. By-Trop	— 8 Deltagere
3. — —	— 5 —
5. — —	— 12 —
6. — —	— 7 —
1. Brønshøj	— 8 —
1. og 2. Frederiksberg	— 8 —
1., 2. og 3. Hellerup	— 15 —
1. Lyngby	— 11 —
1. Charlottenlund	— 2 —
1. Gentofte	— 3 —

Det blev Ritmester Clauson-Kaas, der reddede Situationen.

Det blev besluttet at sende en Patrulje ned til Hvidegaard for at skaffe de husvilde polarrejsende Tag over Hovedet. Det er ikke noget behageligt Hverv sent om Natten at komme og ulejlige Folk. Jeg har selv engang faaet en mindre blid Modtagelse under lignende Forhold. Det var en Vinternat under et Patruljeridt med Dragoner. Vejene var spærrede af høje Sne-drivere, og vore Heste var saa udmattede, at de maatte have et Hvile, inden vi gik videre. Vi bankede paa

i en Præstegaard — oven i Købet en jysk — og Modtagelsen var saa uvenlig, at vi, da Præsten noget efter (ved Hjælp af sin Kone) kom i Tanker om at bede os blive, til det blev lyst, meget maatte beklage ikke at kunne modtage det venlige Tilbud.

Dette her var noget helt andet. Ritmesteren kom i bar Skjorte og med et Lys i Haanden ud i de 10 Graders Frost. Man stillede straks hele sin Stald til vor Disposition og spurgte, om vi ikke vilde have noget at spise (det vilde vi naturligvis ikke). Men Ritmesteren er ogsaa den mest hjælpsomme Mand, jeg nogen Sinde har truffet.

Noget »stort Lejrbaal« blev der ikke den Aften. Vore Polarfarere var alle saa haardt engagerede af Selskabelighed og Tjeneste og Forskolelse, at de ikke kunde rive sig løs. Det var meget kedeligt, thi de sagde alle sammen, at de meget gerne vilde have været med. Saa holdt vi et ganske almindeligt Lejrbaal, hvor enhver tænkte og talte om lige det, han havde Lyst til, og disse Tanker blev kun afbrudt ved, at Hr. Bugge, der er født oppe paa Grønland, fortalte os løst og fast om sine Oplevelser blandt Grønlænderne. Jeg bed særlig Mærke i, »at man skal være meget forsigtig med at sætte sig paa et Isbjerg, da det godt kan finde paa at vende Bunden i Vejret«, og »at man, naar man er heldig, kan skyde 16 Edders fugle i et Skud.«

Man maa kunne indretté sig under alle Forhold.

Jeg tror at kunne sige, at de fleste sov rigtig godt den Nat. (Hvis der er nogen, der ikke har sovet, har det været Folk, der har gaaet med Hænderne i Lommerne under Flyttebygningen.) Betingelsen for at sove

den første Nat, man skifter en blod Seng om med et blot lidt mindre bekvent Natteleje, er altid, at man er tilstrækkelig træt. Den næste Nat er det allerede noget helt andet.

Hvorom alting er: Jeg tror de Folk, der var med, har forstaaet dette: Man kan klare sig under alle Forhold. Det gælder blot at indrette sig efter Omstændighederne, og dette kan man, naar man har tilstrækkelig Vilje og Humør til at gøre et ærligt Forsøg paa at faa det bedst mulige ud af det.

Det, vi gik ud fra den Nat, var, at vi skulde overnatte ude. Vi skulde være der, hvor vi var. Vi var klar paa, at naar dette var Tilfældet, maatte vi skaffe os det fornødne Tag over Hovedet, den fornødne Varme, inden vi tænkte paa at sove — og det blev vi ved med at arbejde paa, til det var anskaffet. Det tog os 6 Timer — men saa var Op-gaven ogsaa løst.

Belønningen kom den næste Morgen ved 6 Tiden, da man vaagnede op ude i Skoven. Maanen, som hele den foregaaende Aften, mens vi byggede Hytterne, havde skinnet for os og faaet os til at døbe Grusgraven om til »Maanedalen«, var nu forsvundet. Det var bælgsværkt, og det sneede. Vi var nogle Stykker, der efter at have skyllet en varm Drik ned, satte os hen ved Baalene og nød den store Stilhed omkring os.

Troppe, der udmærkede sig. — Hellerup, 5. By og 1. Lyngby.

Der har altid — lige saa længe jeg kan huske — været noget ganske særligt ved Hellerup-Spejderne. De er altid klar til at tage et Tag med. Hvad enten det er Arbejde eller Leg; hver Gang Korpsed har kaldt, har de været mellem de første paa Pletten — og de kommer

altid igennem, takket være deres ubestridelige Humør.

Hellerup-Spejderne har vidst at tilegne sig nogle af de bedste af alle Spejderegenskaber. Jeg har ønsket at give Divisionen et synligt Bevis paa Korpseds Anerkendelse af dette. Divisionen har faaet overrakt et Stander med Inskriptionen: »Altid beredt«.

5. By/Trop hører til vore allerældste Tropper. Det er en Trop, der Gang paa Gang har udmærket sig ved Korpsturneringerne. Sidste Gang i Pinsen 1916 byggede Troppen i Konkurrencen »Spejderøvelser efter eget Valg« en Bivuaak skærm af flettet Gran. Der var ikke et Søm i den og ikke et Stykke Garn. Den var lavet af Grene og Gran alene, og der var ikke de Skovarbejdere, de Soldater Verden over, der kunde have lavet den bedre. Ved denne Lejlighed er 5. By mødt op med det største Antal Mand, nogen enkelt Trop er rykket ud med, og det skyldtes for en ikke ringe Del disse Folk, at den Hytte, de københavnske Spejdere laa i, blev lavet saa hurtigt og godt, som Tilfældet var.

5. By vil for Fremtiden kunne føre en Polarrævehale fra sin Standsder.

1. Lyngby er en ganske brillant Trop. Jeg har ikke kendt saa forfærdelig meget til den tidligere, men efter det, den præsterede førleden, rykker den op i Linie med de allerbedste Tropper, vi har her i Landet.

Troppen mobiliserede den 31/1 35 Mand af 43 paa 20 Minutter. Den havde til den 3/2 berammet en Tropsfest. Indbydelser var udgaaet, Lokale lejet og alle Arrangementer for Aftenen truffet. Troppen aflyste øjeblikkelig Festen, da den fik Ordren. Det havde ikke været nød-

vendigt. Men det var fikst gjort — thi det var et betydeligt Stykke Arbejde, den her uden at blinke lod gaa i Vasken, og det vidner om ypperlig Disciplin og Aand i Troppen, at den kan gøre den Slags Ting.

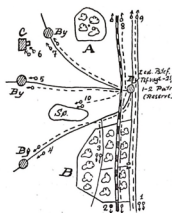
Hvad der imidlertid tog én saa fuldstændig m.H.t. denne Tropp, var den Maade, den blev ført paa. Den kom gaende 11 Mand høj i en lang Række efter hinanden, og hver Mand trak sin Kælle med en paa den nydeligste Maade fastsurret Oppakning. De kom længe efter alle de andre, men da man spurgte dem, hvor de skulde bo, sagde de, at det skulde de nok selv sørge for. De forsvandt op i et Hjørne af Maanedalen, og jeg saa ikke mere til dem en halv Time. Da jeg saa kom ned til dem, havde de rejst deres Telt og skovlet Sne sammen til midt op paa Siderne af det. De havde tændt et Baal, hvor over de smeltede Sne til Teen, og deres Slæder stod opmarcheret smukt indrettede og i den nydeligste lille »Vognpark«.

Jeg saa dem arbejde videre, og jeg var ganske betaget af den Orden, disse Folk havde i deres Ting og den stilfærdige og rolige Maade, de gik til deres Arbejde paa.

Det var denne Tropp, der gav mig Ideen til at uddelen en Polarrævehale ved denne Lejlighed — og det er den Tropp, der først og fremmest skal have den, — ogsaa den kan for Fremtiden føre en saadan fra sin Stander.

Hvorledes en Afsøgning skal foretages.

Det er ved at blive en længere Historie denne Gang, men det faar være, hvad det vil. Vi maa have dette med. Der er Troppen rundt om i Landet, der staar foran Prøve-

alarmeringer, og der er allerede flere Tilfælde, hvor Troppen har været alarmerede (rigtigt) for at søge efter bortkomne.

Vi har endnu aldrig fundet de Folk, vi har ledt efter. (De har ganske vist heller ikke været til at finde.) Men jeg har faaet det Indtryk, at Afsøgningen de fleste Steder ledes paa en gal Maade — nemlig ved straks at sprede hele Troppen ud i en lang Kæde og lade den gaa tværs gennem det Terræn, der skal afsøges.

Det er kun et meget begrænset lille Stykke Terræn, man kan afsøge paa den Maade, og man vil kun bruge den, hvor man har begrundet Mistanke om at finde den, man søger, nøjagtigt det paagældende Sted.

Den almindelige Maade er denne:

- 1) Udsending af Smaapatruljer paa 2 Mand. Hver Patulje sin bestemte Opgave, sit bestemte Terræn.
- 2) Oprettelse af Ledelsescentral og Telefonvagt og Tilbageholdelse af en Reserve.

Send straks Patuljer til de sandsynligste Steder. (Gaarden C, hvor Manden ofte kommer, Skoven A, hvor han daglig gaar.) Derefter til

de Steder, hvor der kan være nogen Mulighed for at træffe ham (f. Eks. Byerne i Omegnen), og er der endelig Fare for, at han kan være kommet uheldigt af Dage, da til Steder, hvor der kan være Chance for dette (Jernbanen, Søen, Mosen).

Lad Patuljerne fra Tid til anden melde til Centralen (hvad enten de har fundet Spor eller ej), for at have Forbindelse med dem, naar Sporet er fundet.

Lad Patuljerne søge spredt — som paa Skitsen angivet — til du har et bestemt Spor, og diriger dem saa ind paa dette efterhaanden, som du faar Forbindelse med dem, og det af Meldingerne fremgaar, at Sporet er rigtigt.

Eks. — Patr. 3 melder, »at den har fundet en Hat, der uden Tvivl maa være Mandens. (Den passer paa Signalementet, og den er nylig tabt.)«

Diriger snarest de to nærmeste Patuljer til Hjælp ved Afsøgningen af Skoven B, og giv en Patulje fører Kommandoen over hele Stycken i Skoven.

Næste Melding kommer fra Patulje 7: »En Kone mener at have set Manden gaa mod A-Skoven for en halv Time siden. Vi følger dette Spor.«

Oplysningen er usikker. Afvent nærmere fra Patuljen.

3. Melding, Patulje 1: »Har set Manden ved røde Laage. Han er gal. Han havde ingen Hat paa. Han vilde slaa os med sin Stok. Han løb mod Vest ind i Skoven. Jens søger at holde Følgelse med ham.«

Nu er du temmelig sikker. Det gælder nu om i en Fart at faa dirigeret Patuljer til Udkanten af Skoven, saaledes at Manden ikke kan slippe ud af denne uden at blive set.

(Og her er det jo en kolossal Forskel dels at have en Reserve, dels at have Patruljer beredne paa Cykler.) Endvidere maa der søges voksen Assistance for at tage Manden (hvis det er Alvor), eller (under Øvelse) samles saa stor en Styrke sammen, at han kan overmandes. Og det er naturligvis nødvendigt, at den, der leder Slagets Gang, bliv-

ver ved Telefonen til det sidste, akkurat lige som Joffe.

Alené som Øvelse kan en Opsgave som denne være særdeles morsom. Den kan blive af Betydning for Jer, og den bør derfor være prøvet; thi I kan være ganske overbeviste om, at Theori er et, Praksis noget andet. Det skal I nok faa at faa at føle, 1. Gang I gør Forsøget.

Men nu kan I jo se, om I kan faa jer Tropsfører til at anlægge en eller anden Forklædning og spille gal Mand.

Plumbere

Vinterlejr og Snehytter

SPEJDERKORPSETS
NORDPOLS EKSPEDITION 1917

Jeg laa i Badekarret og gjorde fysiske Studier. Hvorfor synes man at have saa latterligt korte og tykke Ben, naar man ligger og halvflyder i et Badekar?

Pludselig blev jeg afbrudt i mine videnskabelige Studier ved en energisk Banken paa Døren og et i største Forskrækkelse udstødt Raab om »Mobilisering«.

Jeg fik i en Fart et Par Bukser paa, styrtede ind paa mit Værelse, fik fat i Spejdertøjet og halsede hæsbælende til Mobiliseringsstedet.

Rundt om Hjørner og ned ad Gaderne styrtede Spejdere i strakt Karrière, omtrent som kunde der være en Skole i Nærheden, og Klokkerne mangle 1/4 Minut i otte.

Det kan nok være, der var Uro i Københavns Omegn. Baade Københavns, Lyngby- og Hellerups Divisionen mobiliserede den 31. Januar. Men det tager Tid at kom-

me fra Frederiksberg og Sundby, Emdrup og Lyngby, og en hel Del Spejdere meldte lovligt Forfald (somme Tæer, Privatbal), men en Time efter var gennemsnitlig 70 pCt mødt op.

For Troppene oplæstes en Ordre fra Hovedkvarteret, at man Lørdag den 3. Februar skulde begive sig med Proviant, Sovetæpper og Kælk til Nordpolen (Ulvedalene) for der at bygge Snehytter og overnatte til Søndagen!

Og Maanen, der var tidligt paa Færde Lørdag Eftermiddag, var ogsaa Vidne til, at en Mængde Spejdere med Kælk og Skovl travede af Sted nede mellem Træerne for at forsamles i Sandgraven Øst for Fortunen.

Skovle og Spader, ja selv Kælke og Tæpper, blev benyttet til at skrabte Sne sammen med. For der gaar megen Sne til en Hytte. Den

I Indgangen til Hulen.

»Sven Gjønnes« med det varme Øl paa Slæden.

En Hytte.

bygges som vist paa hosstaende Skitse og Murene er ca. 1 m brede forned og $\frac{3}{4}$ m foroven.

Det Knæk, Indgangen danner, skal forhindre Blæst i at naa ind i Hytten.

Naar man har rejst Murene, der gøres godt 1 m høje, danner man først en Tagkonstruktion af lange Grene (antydte paa Fig.), hvorefter der lægges Kviste. Disse dækkes med Siv, som er lette at faa fat i i Moserne, da Vandet jo er tilfrosset, og ovenpaa Sivene lægges et tykt Lag Sne. Saa er Hytten tæt og færdig.

En Hytte med Dimensioner som

Hytte set fra Siden.
Indgangen henne til højre.

paa Fig. kan rumme 30 Spejdere, og der lægges Halm paa Jorden, hvorefter det hele er saa lunt som noget Telt en Sommernat.

Den Lørdag Eftermiddag blev der bygget to Hytter, hvori der tilsammen sov vel 60 Spejdere.

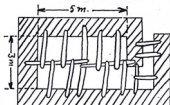
Da Hytterne var færdige ved Nitiden om Aftenen, sad Spejderne paa Kælke rundt om de flammende Baal, der skinnede rødt ud i al den maanebelyste Sne. Det frøs, og overalt, hvor man gik og stod, var der Sne og atter Sne, som kunde man være oppe i det nordlige Alaska — det eneste, der savnedes, var Hundene til Slæderne.

Og da vi havde spist, som man nu engang spiser, naar man har arbejdet strengt og i Kulde, var der en udmærket Mand, der fortalte noget om Grønland. Det, der for Grønlænderne er Daglig-Kost — at sove i Snehytter i Frøstvejr — skulde vi nu prøve.

Da vi vaagnede om Morgenen, var vi klare paa, at det er ganske forkert at tro, at Lejrliv er noget, der hører Sommeren til.

De fleste Spejdere har været i Lejr om Sommeren — de skulde ogsaa prøve det om Vinteren. Et Baal i en Vinternat er noget ganske andet, men lige saa kønt som et Baal i en Sommernat.

Og i hvilken Trop findes den Spejder, der ikke har Lyst til at prøve noget nyt og morsomt?

NEYE

VIMMELSKAFTET 28

Isolator Flasker

Holder Indholdet
varmt i 24 Timer;
koldt i flere Dage.

$\frac{1}{4}$ Liter Kr. 1.50
 $\frac{1}{2}$ » » 2.00

Rygsække

af prima grønt og graat Ravnæg

Kr. 3.00, 3.50, 4.00, 5.00, 6.50

Overfaldet i Sneen

AF ARTHUR BROOK

De to Brødre.

Tynd, men stærk og senet stod Indianeren triumferende over den Dreng, der laa udstrakt paa Jorden. I den ene Haand havde han en tynd Stok, med hvilken han bearbejdede sit Offer.

»Saa det var dig, der sagde til din Broder, at jeg havde gjort det,« snævrede Lange-Peter og ledsagede hvert Ord med et Hug, »at jeg havde stjalet Guldet, hva? Fik mig smidt ud, ligesom Vinteren begyndte. Jeg skal lære dig!«

For vel tyvende Gang prøvede den unge, udmattede Vilhelm at rejse sig, men et Slag kastede ham til Jorden, og den svippende Stok var over ham igen; men ikke et Kny kom over hans Læber.

»Du ved, det var retfærdigt, Peter,« fremstammede Drengen. »Du gemte Guld det og prøvede paa at beskyldte Dixon. Hvis jeg ikke dengang havde set dig, vilde Dixon være kommet i Forlegenhed. Det ved du meget godt, Peter, ikke sandt?«

Som Svar kastede Indianeren sin tynde Stok og tog en tyk Kølle, som laa paa Skovstien. Raseriet lyste i hans Øjne, da han havede Køllen for at lade den falde ned over den værgeløse Drengs Skuldre, da der pludselig lød en Kna-gen i Skovbunden, og en høj, muskuløs Mand traadte frem.

»Smid den dér, Peter?« raabte han og traadte helt hen til ham, »hører du!« og han greb Indianeren i Armen oppe over Albuen, vred med et Tag Armen rundt og kastede ham til Jorden.

»Det her er intet imod, hvad du skal faa af føle, hvis du, viser dig her igen. Kom her, Vilhelm.«

Den unge Guldgraver gik, og Vilhelm fulgte ham, men hans Lemmer vred og gjorde ondt for hvert Skridt, han tog.

»Det tilgiver han dig aldrig,« sagde

Drengen. »Og alt det er min Skyld; du vil bestandig være i Fare for et Skud fra et Baghold.«

»Tag dig ikke af det,« sagde den ældste af disse to, der var Brødre. »Tror du ikke, jeg er Mand for at passe paa mig selv? Desuden har du gjort det eneste, der var at gøre. Det maatte enten være Dixon eller Peter. Det var Peter, og den Sag bragte du i Orden.« I Alaska er Guldgraverens Lov: Øje for Øje, og Tand for Tand. Personlige Fornærmelser ordnes ved Slag. Hos de fleste glemmes det hurtigt, men hos Indianerne bliver Lysten til Hævn ved at leve, saa længe de selv lever.

Det var Frygten for denne Hævn, der havde bemægtiget sig Drengen. Han var bange for sin Broder. Siden Faderen var død for nogle Uger siden, havde disse Brødre været al for hinanden og havde arbejdet sammen paa deres Grubelod, der laa fjærrt fra de andre Guldgraveres.

De naaede deres Hytte, og Vilhelm gav sig straks i Færd med at tilberede det tarvelige Aftensmaaltid. Da de var færdig med Maaltidet, tog Jim sin Pibe frem og sad og stirrede ind i Gløderne af Baalet.

Da Vilhelm havde sat Talkerener og Kasseroller til Side, gik han hen til sin Broder og lagde Hænderne paa hans Skuldre.

»Sorg nu ikke saa meget,« sagde han; han tænkte paa Faderen, der var død. »Maaske —«

»Det er ikke det, Vilhelm,« lød Svaret i en blød Tone, som kun sjældent hørtes fra den barske Guldgraver, »det er denne Krig. Mange er allerede taget af Sted herfra; og der kræves stadig flere Mænd.«

»Ja,« sagde den yngre Broder, mere for at udfylde Pausen end af nogen anden Grund.

»Der kaldes ogsaa paa mig,« fortalte Jim. »Jeg bør tage af Sted. Vi sælger alt her, og du gaar til Fort Yukon, og bliver der Vinteren over for dine Penge. Du er ikke gammel nok til at gaa sammen med mig til Regimentet. Desuden —«

Samtalen gik i Staa. Begge Brødre sad og stirrede ind i Baalet med et trist Udtryk. Saa rejste Jim sig pludselig, som havde han taget en stor Beslutning, klædte sig af, lagde sig paa Jorden i sine Tæpper og sov. Et Øje-

blik efter havde Vilhelm fulgt hans Eksempel.

Det varede længe, inden Drengen kunde falde i Sovn. Han laa og kastede sig frem og tilbage i sine Tæpper. Han tænkte paa Moderen, hvem han kun svagt erindrede; paa Faderen, som han for nogle Dage siden havde været med til at bære ud af denne Hytte; og paa Broderen, fra hvem han nu ogsaa snart skulde skilles. Tilslidst faldt han endelig i Sovn.

Klokken var mange, da han vaagne, ned, langt senere end sædvanlig. Drengen satte sig op og gned Øjnene; det stærke Sollys strømmede ind i Hytten. Han kunde ikke se noget til sin Broder; men der var intet mærkeligt i det, for Jim begyndte altid at arbejde ved Daggy.

Vilhelm stod op, vaskede sig og klædte sig paa, saa først fik han Øje paa en Lap Papir, som laa paa »Bordet«, der bestod af en Træblok. Papiret var foldet sammen og udenpaa stod der, med ubehjælpomme Bogstaver, et eneste Ord: »Vilhelm!«

Drengen greb Papiret og aabnede det hurtigt.

I Snestorm.

De første Minutter var Vilhelm lamslaaet af den Meddelelse, de faa hastigt nedskrevne Ord indeholdt:

»Kære Vilhelm, jeg er taget til Aberton for at lade mig indrullere. Jeg kunde ikke sige dig Farvel en Gang til. Lad dette være min Tilbedelse til at sælge Grubelodden; saa Dixon til at hjælpe dig. Gaa til Fort Yukon og bliv der i Vinter. Jeg skriver til Fort Yukon. Gud være med dig. Jim.«

Vilhelm stod stille som en Statue med Papiret i Haanden; nu var han ganske ene i Verden. Der var ingen mere, han var knyttet til, nu da Jim var rejst.

Han vilde skrike, men kunde ikke; det var som blev han kvalt af en Klump i Struben. Var Jim tapper nok til at træde ind i Hæren, saa var han det ogsaa, selv om han kun var en Dreng. Han læste Brevet igen, og det sørgmodige Udtryk i hans Ansigt forsvandt.

»Jeg faar nok Lov til at tage med Regimentet, og naar Jim ikke er hér,

hvorfor skulde jeg saa blive? Jeg føler efter dig, Jim!»

Da han havde taget denne Beslutning kom han i helt godt Humør. Med en munter Fløjten gav han sig til at lave Frokost, og da den var spist, gik han over til Dixon.

Episoden med det stjaalne Guld havde bragt de to endnu nærmere til hinanden, og den gamle Guldgraver var som en Fader for den enligstillede Dreng. Han hørte taalmodigt paa Vilhelms Beretning og forstod, at her vilde ingen Overtalelse hjælpe.

»Godt, min Dreng,« sagde han muntert, »følg du blot efter din Broder til Aberton og overlad alt her til mig. Jeg har arbejdet for din Fader i nitten Aar, saa du kan stole paa mig — og maaske kommer du snart tilbage.«

En Time senere var Vilhelm paa Vej langs Sporet, der førte til Aberton. Han løb nu og da, for han regnede med at kunne indhente sin Broder før denne forlod Byen ved Aftenstid. Han anspændte alle Kræfter for at komme

frem ad denne Sti, der snart løb gennem Skov, snart over nøgne Bjerge eller langs en rivende Flod.

Ved Middagstid hvilede han og spiste noget tørret Kød og nogle Beskøjter, som han skyldte ned med koldt Vand fra en Kilde. Saa begav han sig af Sted igen.

Paa hele Ruten mødte han ikke et Menneske. Stien benyttedes af Rensdyr, som skyndsomt forsvandt, saa snart han viste sig. Sent hen paa Eftermiddagen fik han i det Fjerne Øje paa Lange-Peter, som sneg sig af Sted mod Aberton; men Peter maa have set Drengen og ikke ønsket at møde ham, for han bukkede sig ned og forsvandt af Syn.

Endelig, en hel Time efter Mørkets Frembrud, naaede Vilhelm Byen, og han skyndte sig til Byens Centrum, den store Købmandsforretning. Udmattet kastede han sig ned paa en Kasse og saa spørgende paa Købmanden.

»Min Broder er ikke taget af Sted endnu?« spurgte han ivrigt.

»Din Broder?« svarede Købmanden. »Han har ikke været her i Dag.«
»Ikke været her!« gentog Vilhelm, »ja, men han maa have været her. Han skrev til mig, at han vilde gaa herved og lade sig indrullere.«

Saa fortalte Drengen ham det hele og forklarede, at han var kommet for at slaa Følge med Jim.

»Der maa være hændt ham noget,« sagde Købmanden. »Saa du ikke noget Spor af ham paa Stien?«

Han tænkte pludseligt paa Lange-Peter og blev angst.

»Jeg gaar ud og søger efter ham,« sagde han ophidset. »Han maa være kommet til Skade. Vil De laane mig to Sæt Skind? Det er en kold Aften, og der kommer sandsynligvis Sne.«

Købmanden fik hurtigt to Sneklædninger frem, en stor og en mindre. Den mindste tog Vilhelm paa, og den dækkede ham fuldstændigt, selv hans Hoved. Saa slubrede han noget varm Kaffe og nogle Beskøjter i sig og var kort efter ude paa Stien igen.

»Stakkels Jim!« mumlede han bedrøvet; »det er sikkert Lange-Peter. Jeg saa ham lige i Udkanten af Mc. Hinnessys Skov. Men hvor jeg er træt!«

Ved Rejsens Begyndelse skinnede Maanen fra en stjerneklar Himmel, men en Time efter forøgedes det Mørke, der altid hersker i de uhyggelige Fyrreskove.

En svag Susen af Grenene antydede Blæstens Komme. Store Snefnug faldt ned og lagde sig over Sporet.

Drengen fremskyndte sin Gang; Blæsten var taget til, det stormede nu imod ham, saa han tabte Vejret, naar han forsøgte at løbe. De store Fnug faldt nu tættere, og de store, nøgne Grenene var paa Vindsiden ganske hvide af Sne. Maanelysen blev svagere og svagere, efterhaanden som Snefykningen tiltog.

Op saa tog det alvorligt fat; en Sne-Orkan fra Nord-Vest. Det begyndte med en Susen, en Knagen og en Raslen i Grenene; de reves fra hinanden og mod hinanden. Sneen syntes at flyde fra alle Sider paa en Gang. Høje Træer styrtede omkuld, og store Grenene hvirvlede omkring, som var de blot Snefnug.

Der var ikke sikrere inde i Skoven end ude paa Rydningerne, og Vilhelm lagde sig, saa lang han var, bag et

fældet Træ paa den læ Side og med Ansigtet vendt ind mod Træet.

I denne Stilling laa han, syntes han, i Timevis. Hans Lemmer var følelsesløse af Kulde, og hans Ansigt næsten stivfrosset; han var helt dækket af et Tæppe af Sne.

Angsten for hans Broders Skæbne fik ham til at kravle frem og rejse sig igen, og dødtøret vaklede han af Sted. Stormen havde lagt sig en lille Smule, men hvert Skridt fremad var Smerte og Anstrengelse.

Han nærmede sig Udkanten af Skoven, og han saa, at Lyset blev stærkere foran ham. Her var det, han havde faaet Øje paa Indianeren. Han begyndte at raabe, og hans Stemme gav Ekko fra de høje, sneklædte Stammer. Den anden Skindklædning, han havde med, øgede hans Besvær.

Han gik frem og tilbage i Skoven, stadig raabende, stadig vendende tilbage til Stien igen for atter at starte.

Da han engang fjernede sig længere end sædvanlig fra Stien, hændte der ham noget mærkeligt. Han saa to store Rensdyr komme løbende imod sig, som var de skræmte. Han selv kunde ikke have skrammet dem, for saa var de løbet i den modsatte Retning, men de kom lige ned imod ham.

Nybyggerlivet der oppe mod Nord havde lært Vilhelm en Del, og han vidste, at der maatte være noget usædvanligt paa Færde. Han gik længere frem og raabte atter og atter sin Broders Navn. Han kunde se bedre nu, for Maanen kom af og til frem, og der faldt ingen Sne uden den, der løsnedes fra Grenene.

Op paa en lille Rydning i Skoven fik Vilhelm Øje paa en Bunke. Det var ikke en tilsnæet Træstub; det fremgik af Formen.

Han gik derhen og begyndte at feje Sneen bort; noget Tøj viste sig, og efter at han havde fjernet mere Sne, viste Bunken sig at være et menneskes ligt Væsen.

Hurtigere og hurtigere arbejdede han, saa Sneen stod i en Sky om ham, og tilsidst havde han gravet sin Broder ud. Men Jim var stiv og kold og ganske bevidstløs.

»Jim, vaagn op, Jim!« kaldte Vilhelm og rystede den livløse Krop.

Vilhelm gned sin Broders Hænder og Arme kraftigt for at faa Blodet til

at cirkulere. En ganske svag Antydning af Farve i Jims Kinder gav Vilhelm Haab, og han bearbejdede taalmodigt Fødder og Ben.

Gnidningen hjalp kun lidt, og han forsøgte da at faa Skindklædningen lædt over ham og faa Handskerne over hans Hænder og Arme; da han havde faaet anbragt Huen, faldt han udmattet om.

Paa denne Tid var Sneen atter begyndt at falde. En ny Orkan syntes at blæse op. Vilhelm laa og vidste i sin Fortvivelse ikke, hvad han skulde gøre. I Hastværket for at komme af Sted havde han glemt at tage Fødevarer med. Hvad skulde han gøre.

Med en sidste Anstrengelse fik han rejst sig op og vaklede hen mod Stien raabende saa godt, han kunde. Der led intet Svar, kun Ekkoet af hans Raab.

Han anstrængte sig for at komme paa et Middel til at vække Opmærksomheden hos de rejsende, der kom langs Sporet, men uden Resultat. Saa vendte han tilbage til sin Broder, og fra Hylstret i hans Bælte tog han Revolveren og skød Skud efter Skud ind i Skoven til alle Patronerne var brugt. Det var hans sidste Kraftanstrengelse, og Drengen lagde sig ved Siden af sin Broder; maaske for at dø.

Hvor længe Vilhelm laa der, kunde han ikke sige. Han maatte være faldet i Søvn, for han syntes at vaagne ved Lyden af Grene, der knagede. Han

satte sig over Ende og saa, at Jim havde rejst sig og stødte sig paa den ene Haand. I det Fjærne kunde han se Glimt af Lys, og han hørte svage Raab.

Et Øjeblik senere traadte en Skare Mænd ud paa Rydningen; Føreren havde en Lygte med. Vilhelm kaldte, men det led ganske svagt. Mændene hastede hen mod de to.

»Gud være lovets!« udbrød Føreren; det var Købmanden, »vi har fundet dem begge. Jeg troede kun, vi havde faaet fat i Drengen, men han har trodsat Snestormen og fundet Broderen.«

Alle Oplivningsmidler blev brugt, men de to Brødre faldt i Bevidstløshed.

Ved Hjælp af et Par Baarer, lavet af Grene, blev de baaret til Aberton og indlagt paa det lille Hospital, Byens eneste.

Det tog en Maaned, inden de to Brødre kom sig helt, og da havde Dixon solgt Grubelødden. Jim lod sig indrullere, og Vilhelm tog med samme Skib som Jim til Europa.

Da Sneen forsvandt fra Skoven i Nord-Vest, fandt man Liget af en Mand ikke langt fra det Sted, hvor Brødrene var blevet fundet. Det var Lange-Peter, der havde maattet bøde med Livet for sin Ugerning, for han havde lokket Jim bort fra Sporet ved Skrig om Hjælp, havde slaat ham bevidstløs og overladt ham til sin Skæbne.

Kanobygning og Kanopart

Af Frants. K. V. FALSLEV

II.

Bundbrædder er nødvendige paa den Del af Bunden, hvor man træder ved Ombordstigningen, og hvor man sidder. I den forreste Del af Siderummet er et Stykke Linoleum bedre, da det tager mindre Plads og er blødere for Hælene end Træ.

Bundbrædderne skal kunne tages op under Rengøring, men maa ikke kunne løse sig og falde ud.

Tætte Luger er nødvendige. Siderumslugen er en Vanskelighed for alle Kanomænd, der ikke nøjes med et lille, rundt Hul, som deres vandtætte Trøje kan spænde over.

Lugen kan bestaa af en Ramme med Lærred over, den kan være løs eller have et Lærredshængsel paa Forkanten; ingen af Delene er helt godt.

Den kan ogsaa bestaa af fernisret Lærredsdæk, der er fastsøm-

met fortil paa Lugekarmen, og som bagtil har et Bærebælt med Ende-stykker, der holder Lærredet udspændt og paa Plads. Her er Vandskeligheden den at faa Siderne til at lukke for Vand, der fra Siden slaar ind over Dækket. Lugen maa jo ikke vanskeliggøre Mandens Frigørelse fra Kanoen efter en Kæmtring.

I alle Tilfælde bør »Laaget« agter slutte med en Kant, der hindrer Vandet ovenpaa Lugen i at løbe ned i Siderummet, og som i Forbindelse med Lugekarmens Agterkant kan bruges til at spænde en vandtæt Trøje ud over.

De smaa Luger skal slutte tæt og maa ikke kunne gaa op, selv for et stærkt Slag nedenfra. Forskanten af Forlugen skal være særlig tæt, da Vandet her vil trænge ind gennem den mindste Utæthed.

Pagajen kan laves af et Stykke 3,5 cm tyk Rundstok med indsatte Aareblade af Ahorntræ. Pagajens Længde bør være $2\text{ m} + \frac{1}{5}$ af Kanoens Bredde. Bladene omkring ved 50 cm lange og 17 cm brede.

Pagajen bliver imidlertid solidere, naar den laves af en Planke, saa at Skaff og Blade er i ét. Formen kan ogsaa blive bedre. En god Tegning til en saadan Pagaj med Vejledning til Arbejdet kan faas for 1 Kr. fra Svenska Kanotförbundets sekreterare, C. Högborg, Vanadisvägen 29, Stockholm. Va.

Pagajen bør være delelig paa Midten, for at man kan stille Bladene i samme Plan eller vinkelret paa hinanden, og for at den kan stuves ned.

Jeg vil alvorligt minde om, at Pagajen anstrænges haardt i Modvind, og at dens Soliditet kan blive af afgørende Betydning.

En Kano med Sejl bør have Ror. Roret kan laves af 8 mm Ahorn-

træ. Det passes lettest med Fødderne. Fodstyreapparatet kan være fast og bestaa af en Axel med Fodplade under Dækket og Styrestang over Dækket, Styreliner af Metaltraad til en anden Styrestang paa Agterdækket, hvorpaa Rorets korte Styreliner fastes. Det kan laves mere enkelt og vist lige saa godt saaledes:

Styrelinerne, der er i et Stykke hver, er til at smøge af og paa Roret og gaar derfra gennem Øjer paa Dækket, ned gennem Sideshullet, gennem Øjer under Dækket omtrent frem til Føddernes Plads, hvor de hænger lidt ned og bærer Styrestangen, der hænger ned fra Dækket som en Trapez.

Rigningen.

Rigningen bør være enkel og nem at betjene; men da alt bør

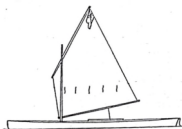

Fig. 1.

kunne stuves ned, maa de lange Rundholter være til at dele. Et Sejl er ganske vist enklere end to; men vil man kunne bruge hele sit Sejlareal i stærk Blæst, gælder det om at faa Sejlcentret lavt ned; det naas lettere med 2 end med 1 Sejl.

Luggersejlet, Fig. 1, har en hel Del gode Egenskaber, men jeg er gaaet fra det, fordi det kræver en høj Mast, Fald til at hejses med og Hals til at holdes paa Plads med.

I Stedet for har jeg valgt en Spidssejlsrig med 2 Sejl (Fig. 2).

Disse Sejl kræver ikke andet

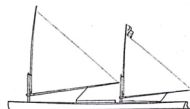

Fig. 2.

Linegods' end et Skøde hver, og Masterne er jo i al Beskedenhed.

Da Sejlene ikke kan rebes, hjælper man sig ved at tage Mesanen, naar det blæser for stærkt. Sejlene er lidet til Stang og Bom. Bommen ender fortil i en Gaffel til at gribe om Masten og har et opadvendende Beslag, hvori Stangen er fastet (Fig. 3). Masterne er kun 60—70 cm høje over Dækket og ender i en Tap, hvorpaa Sejlet ophænges ved Hjælp af en lille Kovs paa Stangen, medens Gafflen griber om Masten.

Masterne er af Fyrretræ, forneden beslaet med Plade eller et tyndt Rør for ikke at bulne ud og sætte sig fast.

Toppen, hvori Tappen, der kan laves af en Stump galvaniseret 5 Tm. Søm, slaas ned, maa forstærkes med en Ring eller Holk.

Stænger og Bomme kan være af Bambus, Storstangen 2—2,5 cm tyk forneden. Gafflen maa være lidt dybere, end Masten er tyk, og det opadgaende Beslag bør hælde bag-

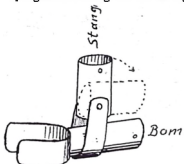

Fig. 3.

over og ikke være højere end nødvendigt, for at Gafflen ikke skal slippe Masten, naar Sejlet løfter Bommen. Ved Samlingen af de lange Rundholters 2 Dele maa man huske, at Sejlet er fæstet til begge Dele, saa at man ikke kan nøjes med at have et fast Rør paa den ene Del og stikke den anden derind i — Sejlet vilde hindre Adskillelsen. Mine Stænger og Bomme er samlet med et løst Rør, som kan glide helt ind paa den tyndeste Del, men kun halvt ind paa den tykkeste. Naar Storbommen foruden Sejlet har en solid Line, der hindrer dens to Dele i at trækkes fra hinanden, er denne Samling fuldt ud tilfredsstillende.

Skøderne maa ikke være slemme til at lave Kinker, naar de er vaade. De skal være saa lange, at man kan naa dem, selv om man har ladet Sejlene blæse helt forefter. Mesanskødet gaar gennem et Øje paa Agterdækket.

Sejlene bør være af en tynd, men tæt Dug og sys saaledes, at alle Sømmene ligger i Sejlets Agterkant. Vil man have særlig fine Sejil, skærer man Dugen op i halve Bredder og syr dem sammen saaledes, at Sømmene er lige brede i $\frac{1}{3}$ af deres Længde fra Agterkanten, hvorefter de langsomt bliver lidt bredere i den forreste Tredjedel. Herved opnaar man, at Sejlene ikke bliver helt flade, men faar en passende Hulning ved Forkanten. For at Agterkanten ikke skal blive konkav, gør man den konveks — (indtil $\frac{1}{30}$ af dens Længde).

Naar Sejlet er samlet, fastsys der Styrkelapper i Hjørnerne, hvorefter det sømmes med en 2 cm bred Søm hele Vejen.

Langs For- og Underkanten sys med ca. 15 cm Mellemrum smaa

Huller til Snore, hvormed Sejlet fæstes til Stang og Bom.

Til en ikke alt for let Kanomand i en 60—70 cm bred Kano kan Storsejlet passende være 2 m paa hver Led, Mesanen 1,8; det giver ialt 3 m².

Til Ophængning af Pagaj, Master og Sejl, som i Øjeblikket ikke bruges, tjener et Par smaa Remme, som skrues fast under Dækket helt ude ved Siderne.

Til Kanoens faste Udrustning hører:

VORE EGNE VINTERFUGLE

AF P. SKOVGAARD

I gamle Dage hed det sig, at man om Vinteren skulde hænge et Neg ud til Fuglene for at faa en god Høst næste Aar, og for at Fuglene skulde holde sig fra Sæden. Somme Steder sætter man endnu Julenug ud, selv om man ikke tillægger det samme Betydning, men blot under Fuglene lidt af sin egen Overflod. I de senere Aar er denne Skik blevet afløst af den at lægge forskellige Slags Affald ud paa et Fodringsbræt til Føde for Smaa-fuglene; det er maaske kun en Omplantning af Skikken med Neget fra Landet, der er flyttet til Bys med Landboerne, men da Neg er saa vanskelige at skaffe i Byerne, saa har man hjulpet sig og Fuglene med anden Føde. Hvordan det nu er, saa har man ved Siden af at hjælpe Fuglene til at opretholde Livet Vinteren igennem givet sig selv Lejlighed til at jagtte Fuglenes Færd, og den er nok værd at følge. Paa et saadant Fodringsbræt vil man i Løbet af Vinteren faa Besøg af mange forskellige Fugle, og en stor Del af de Arter af vore egne Fugle, der er her om Vinteren, vil vi her kunne se paa nært Hold

En Svamp eller ulden Klud til at øse og vaske med.

En Blikdaase.

En Æske med forskellige Reparationsgrejer, deriblandt Gummiopløsning og Lappegummi som til Cykler, Skruer, Kobbersøm, Seglgarn, Staaltraad.

En vandtæt Trøje til at lukke Siderummet med.

En Fangline.

(Fortætttes.)

lige udenfor Ruden. Vi kan prøve at se, hvordan det gaar, naar vi sætter et saadant Bræt ud og lægger, hvad vi har af Rester fra Køkkenet, derpaa og maaske strør lidt Hampefrø eller Solsikkefrø iblandt.

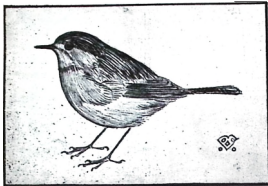
Spurveene er vel nok de allerførste, der giver Møde; de sidder jo altid paa Udkig efter Mad, og selv om man nu mener, at Spurve kender vi da, saa maa man alligevel se sig for, for vi har to Spurve. Den klodsede, almindelige Graaspurv og den fine, lille Skovspurv, som jo umiskendelig er en Spurv, men dog i Manerer, Skikkelser og Stemme er saa meget forskellige, at dens Slægtskab med Finkenerne falder mere i Øjnene, og dens svenske Navn Piffink er slaaende, idet det fremmaner baade dens Stemme og dens Slægtskab med Finkerne. Den kendes lettest fra Graaspurven paa sin hvide Halsring, sin helt brune Kalot og den lille sorte Plet paa den hvide Kind. Han og Hun er ikke til at skelne fra hinanden som hos Graaspurven, hvor Hunnen er graa og uanselig imod sin Mage med den sorte Hagesmæk, den stengraa Isse med den

brune Kantning og den pragtfulde rødbrune, sortstribede Ryg; se kun nøjere paa det Nuancespil i brunt, graat og sort.

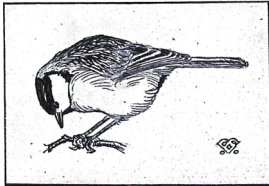
Men vi faar flere Gæster. Mejserne, som er allevegne, faar snart

dog med lidt brunt Anstrøg paa Ryggen, og saa har den sin sorte Kalot paa Hovedet. Vi har andre Mejsere hertilands, men dem faar vi næppe at se paa Brættet. Besøget kan blive noget forskelligt

det er en af dem, der bringer Sommer i By, saa den kommer vi til en anden Gang. Og nu tilbage til Foderbrættet og Gulspurven. Den ligner, som sagt, en Spurv, hvor det graa er erstattet af gult, over

Rødkalk.

Musvit.

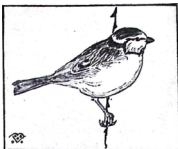
Kig paa Lækkerierne og tager sig en Bid Kød eller et Korn. Der er Musvitten med de hvide Kinder paa det blaasorte Hoved og gult Bryst. Den tyranniserer de andre Mejsere, der vil til, særlig den lille, nydelige Blaamejse med den himmelblaa Hætte og Vinger straalende mod de matte, gule Farver paa Brystet. Sumpmejsen, der er ligesaa lille, forstaar bedre at hævde sig, og kniber det, saa stikker den af med Måden. Den er en frygtssom Gæst, kommer blot til Brættet, henter sig et Fuglefrø, flyver ned og gemmer det i en Træspalte, og saaledes bliver den ved, saa længe der er Frø at hente, helst Hampefrø, men Solsikkefrø foragter den heller ikke. Blaamejse og Musvit faar man i Reglen mere Fornøjelse af, de tager Frøet et for et, og paa Kanten af Brættet eller i en Gren i Nærheden hamrer de Frøet itu med Næbbet, medens de holder det fast med Fødderne. Sumpmejsen kaldes ogsaa Graamejse, fordi den er jævnt hvidgraa over det hele,

efter den Egn, vi bor i. I Byens Udkant og paa Landet kan man vente Besøg af Gulspurven. Den ligner en Spurv, hvad den slet ikke er, men vi er ikke Videnskabsmænd, saa det gør ikke noget; sine nære Slægtninge, Rørspurven og Sne-spurven, deler den i denne Henseende Skæbne med; det er mange Fugle, og af højst forskellige Slags, der gaar ind under Betegnelsen Spurv. Der er Jernspurven — Brunellen —, som flygtigt set ligner en Spurv slaende, men den har tyndt Næb, og ved nøjere Eftersyn er der Forskelligheder nok. Den faar vi næppe Besøg af, men i Haven eller Anlægget kan vi høre dens Stemme, der lyder ganske som en usmurt Trillebørs Hvin og gentages med jævne Mellemlum, saa det om trent lyder som en eller anden kørt med Trillebør noget borte. Fuglen selv smutter rundt i Busketterne, og vi ser saare lidt til den. Endvidere er der Svaalespurven, et meget betegnende Navn for den brogede Fluesnapper, men

Haleroden er den smukt rustfarvet, og den har Rejsning, holder sig mere knejsende end Spurv, men det er ikke Gulspurven i sin gyldne Pragt, som vi møder den om Vaaren. Da er Hannens Hoved lyst æggegult, og den er i det hele mere gul, saa den godt kunde gaa under Navnet Guldfugl; naa, Gulspurv er ogsaa træffende. Men vi faar flere Gæster; paa sine Steder vil Grønirisen blive jævnlig Gæst, den ser altid vred ud, Øjnene er saa smaa og indfattet i lidt sort og de ligger dybt; den er heller ikke saa rar for sine Lige, naar den sidder paa Foderbrættet; nede i Hybenbusken er den mere fredsomme lig, for her kan den alligevel ikke værges alle Hybene; der sidder de 3—4—5 Stykker tykke og rolige, og der kan være ganske rødgult under Busken af de sønsdrede Hyben, som de taber det halve af, medens de arbejder for at knække Stenene. Det er med en voldsom Virtuositet, at den behandler, hvad den vil knække, se hvors

dan den med Næbbet drejer Solsikkefrøet, til det springer itu, og de to Skaller falder til hver sin Side, saa den beholder Kærnen til bage. I Hybenbusken hører man stadig Smaaknækkene af Kærnerne. En anden »Kærnebider« kan ogsaa træffes paa Foderbrættet, det er Kirsebærfuglen, men den er ret ualmindelig, saa det vil kun i gunstige Tilfælde hælde, at vi faar lokket den til, men andre Steder kan vi nok faa den at se. I Tjørnehækken, hvor den bearbejder Kød-bærrerne for at faa Stenenes Indhold ud, eller under Kirsebærtræerne, hvor de gamle Sten, som Solsorter og Stære har tabt, ligger, der tripper den om og knækker Sten. Dens hele Hoved er ogsaa aldeles en Nøddekknæk i sin Indretning. I Tjørnehækken sidder den ganske stille og knækker, og netop disse Knæk røber den; man ser yderst lidt til Fuglen, som den har puttet sig ind imellem Grenene; men lytter man efter, naar man gaar forbi en Tjørnehæk med Bær, og man hører et Knæk, kan man snart finde, hvor den har gemt sig, og der sidder den stille, særlig hvis Tjørnehækken gaar langs en befærdet Vej, og man kan — især hvis man tager Kikkert til Hjælp — faa dens Næb og Ejerdragt nøje set; særlig er nogle af dens Vingefjer morsomt formede.

En af dem, der mest trofast besøger Foderbrættet, naar den først har fundet det, det er Bogfinken. Dens Hun ligner i sin graalige Dragt meget en Spurv, men dens Bevægelser er saa sirlige, og Hansenen er jo pragtfuld, vel noget bløgere end i sine Foraarsdage, men dog iøjnefaldende med de hvide Baand paa de sorte Vingefjer og Brystets rødagtige Farve, og saa Ryggen med Overgange fra bleg-

Blaamejse.

blaat Hoved til kastaniebrune Skuldre og til den olivengulgrønne Halerod, og saa selve Haleviften med to hvide Fjer i Kanten, ellers sort, dog med de to midterste Fjer graablaa. Den kan live op udenfor Vinduet, naar den i sine gratiøse Hop spreder Vinger og Hale og undgaar Graaspurven, der vil have Fadet for sig selv, og langer ud efter de svagere Gæster.

Vi kan ogsaa faa Besøg af Rødkælken, denne spinkle, lille Fugl, som man skulde tro burde være med sine Lige i Syden, den befinder sig dog saa godt her, at mange overvintrer, og vi maa være glade for disse og glæde os med dem, naar de en Solskinsdag midt om Vin-

Kirsebærfugl.

teren kvadrer helt sommerligt, ganske vist kun svagt, som en Drøm om Sommerens Fuglekor, men fyldigt, en uafbrudt Strøm af de fineste Toner. Dens lille Skrig er velkendt og høres, naar den en Dag i Graalsyningen svarer en af sine Lige, der kalder i Nabohaven, og se den der paa Havgangen eller oppe paa de nøgne Grene, naar den giver sit lille Kniks med Kroppen og samtidig udstøder sine to Tjik-Tjik. Den er fornøjelig med sine store Øjne, og den bruger dem, den vil gerne se lidt næjere paa, hvad der er indenfor Vinduet, eller paa, hvad der kommer frem, naar vi en Dag graver i Haven, om der ikke skulde falde lidt af.

Ja, der kan komme mange andre paa Besøg. Solsorten og en enkelt overvintret Stær, en meget sulten Krage eller Skade, maaske en Spetmejsje eller en Kvæker, hvis Vinterten er særlig streng, og i København har Maagerne faaet for Skik ogsaa at komme paa Fodringsbrætterne. Det kan blive et ret livligt og broget Besøg, der kommer, og dog er det kun en vis Del af vore Vinterfugle, som vi paa denne Maade stifter Bekendtskab med, til Gengæld kan vi saa læse dem saa meget bedre at kende.

Præmiekonkurrence for Spejdere II.

Konkurrencen gaar ud paa:

- 2) at fotografere en Rede med Æg,
- 2) at fotografere en Rede med Unger.
- 3) at fotografere en voksen Fugl eller et Dyr.

Alt i fri Tilstand af frit levende Dyr. Arten er ligegyldig, men der maa vedlægges en Beskrivelse af Fotografiet; nemlig om hvilken Art, Datoen, Vejret, Stedet, samt

Fortsættes Side 18.

Feldmarschal Von der Goltz
overværer Elitbuskydning blandt
ungarske Spejdere.

Eventyr — hvem vil ikke gerne ops
leve dem?

Enhver Dreng, der er noget ved,
vil i hvert Fald, og det er kun natu-
rligt og godt. For det er det i ham,
der higer efter Eventyr, som en Gang
maaske kan bringe ham frem i Mæn-
dens første Geled. Se blot alle de
dygtigste Mænds Fortid efter — I vil
finde Eventyrtangen i dem alle. Den
er bare ikke nok, — men det er Dams-

Franske Spejdere bærer saarede
til Ambulancen.

pen jo heller ikke, ogsaa den maa
spærres inde for at virke.

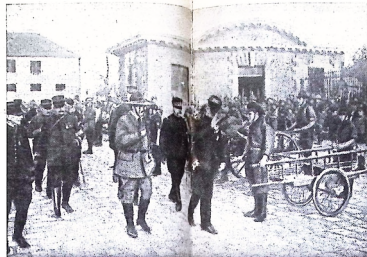
Mange voksne betænker vist ikke,
hvor trænge Kaar Drenges Eventyr-
trang har i vore Dage. I gamle Tider
var der dog altid Krigen mod Læ-
rerne — den krævede megen Snildhed
og Mod, og den bragte Spænding og
Triumfer og Nederlag. Men nu, da
Lærerne ikke egner sig til Modstan-
dere mere, fordi de er bleven rigtige
Mennesker som en anden en og kan
tales med og stiller sig paa Gentles-
mæssed med en, saa er det ikke no-
get at stille op fra 8—2, det er bare
Arbejde. Nogenlunde behageligt og
fornejligt Arbejde, men dog Arbejde.

Og bagefter, i Byens Gader, og
paa træde Sal til Gaden med nervøse
Hustreller paa den anden og fjerde —
Herrejemi!

Lidt af det rigtige er der jo paa
Fodboldbanen — men der kræves sær-
lige Anlæg for at kunne være med,
og det er jo ogsaa kun en vis Sæson,
og ensformigt er det jo ogsaa.

Se, dette og en hel Del andet, som
det ikke er nødvendigt at tale om i
denne Sammenhæng, er det jo, Spej-
derne regner med. Og da nu Krigen
kom og satte blodig Alvor ind i Livet
overalt, er det naturligt, at vi i alle
Lande saa med Spænding paa, hvad
Spejderne nu havde faaet ud af det.
Var det blevet ved Eventyrene — alle
dem fra Øvelserne og Turene og Lej-
rene og Nattevagterne, — som Spej-
derne oplever saa mange af, — ellers
kunde de tage fat paa alt det virkelige,
drøje, bedre end før og bedre end
andre Dreng.

Det har vist sig, at de kunde.
Jeg fik et lille Forhaandsindtryk af
det, da jeg paa den første Mobilise-
ringsdag skulde fra Berlin med et Tog,
der var stopfuldt af flygtende Russere,
som og Hundreder af andre Russere
sloges om at komme ind i, og jeg stod
der med 16 Spejdere og 6 andre og

General Gallieni inspicerer franske Spejdere, der er parate
til Ambulancetjenesten.

Spejderne under Krigen

sagde til dem: »I
maa og skal med«
— og de kom ind
hver eneste en i de
utroligste Kroe,
til jeg til sidst saa
en af Forererne »an-
dre« ind af Vin-
duet paa et W. C.
og selv kravle bag
efter. Det var ingen
Leg eller »Øvelse«,
det var i høj Grad
Alvor, for det var
næstsidste Tog fra
Berlin, og der gik
adskillige voksne
Mænd og gråd paa
Peronnen, over at
de ikke havde kun-
net skaffe sig en
Plads.

»I rette Øjeblikke.
Engelsk Spejder overleverer et Budskab.

drenges Optræden, siden Krigen brød
ud, og det kan ogsaa godt være, at
jeg fortæller dem engang, men det var
dog ude i de krigsførende Lande, at
de egentlig fik Løjlighed til at vise,
at de havde lært noget.

Langs Englands Kyster staar nu,
Dag efter Dag, Nat efter Nat, Spej-
derdrengene paa Kystvagte. Det er ikke
Eventyr, det er drøj og kold og vaad
og ensformig Virkelighed. 7—8 Kilo-
meter langs en ensom Strand, frem og
tilbage 4 Timer ad Gangen, Dag og
Nat, i al Slags Vejr, Uge efter Uge,
— Patuljerne forpligter sig for 6 Uger
ad Gangen; det kræver raske Dreng,
hvad man saa ellers mener om det.
Og der er stadig 1200 Dreng mellem
14 og 18 Aar paa denne frivillige
Vagt.

Og imens er deres Kammerater, som
ikke vil eller maa tage Del i det egen-
lige Forsvar, eller som ikke er ude af
Skolen endnu, travlt beskæftigede med
alt Slags civilt Slid — med at hjælpe
de belgiske Flygtninge, med at gaa
Politi og Postvæsen og Sygepleje til
Haande, med at indsamle alle Slags
Gaver til Soldaterne. Da Tyskerne
bombarderede Englands Østkyst, da
Huse styrtede sammen, og Gassen
strømmede ud af de sprængte Rør og
antændte Ruinerne, mens samtidig de
sprængte Vandledninger umuliggjorde
Brandvæsenets Hjælp, og Telefonled-
ningerne var afbrudte, saa at Hjælp
ikke kunde tilkalde pr. Telefon, —
da, beretter Rapporterne, stillede Spej-
dere efter deres Instruks paa Politi-
stationen, parate til at løbe eller cykle
med Bud, hvorhen det forlangtes,
eller til at hjælpe eller forbinde de
saarede.

Ikke sandt, det taler dog om Mod
og Pligttroskab.

Og hvad her er fortalt, er kun
ganske lidt af, hvad der kan fortælles,
og kun om de engelske Spejdere.
Hvad de andre Lande angaar, er der

Spejdere fra Paris
beredt til at gaa i Tjeneste som Forsvars-
spejdere.

mangfoldige Beretninger, der viser det
samme. General Baden-Powell samler
dem i de Ord, at det glæder ham at
kunne sige, at vore Broder-Spejdere
i Tyskland, Belgien og Frankrig
overalt gør deres Pligt.

H. Hartvig-Møller.

Franske Spejdere bevogter en
Jernbane.

de Omstændigheder, hvorunder Reden eller Fugl fandtes, og Maa den, den er taget paa. Blænderdiagram, Dagstid, Exponeringstid og Kameraets Art.

Der bliver Konkurrence indenfor hver Serie 1, 2, 3 og Præmien er Fotografiekvisitter.

Billederne maa indsendes til Redaktør O. Holm inden 10. Juni 1917.

Hr. P. Skovgaard har lovet at bedømme Billederne og at fortælle om de Hovedfejl, der fremgaar af Billederne.

er som Naturen sov i sit hvide Klæde.

Det eneste, man ser af Liv, er Spor, en »Skiløjpe«, en sjælden Gang har en Snehare eller et Egern sat sine Spor i den dybe Sne. Elgens store Fod kan man ogsaa ved et heldigt Tilfælde faa at se. Men selv Dyrene, skulde man tro, sov, man ser dem næsten aldrig. Om det saa er Fuglene, saa maa de have forlagt Residensen til mildere og venligere Egne, kun en sølle Skade holder dog til udenfor mit Vindue og lader om Morgenen sin vigtige Skræppen høre. Det eneste, man kan færdes paa, er Ski, og I kan tro, her oppe i de ensomme Skove maa man være klar paa sit Kompas, og har man det ikke paa, maa det være i Hovedet. For os Danske er det ikke saa let en Sag at skulle gaa paa disse to lange Brætter — Skiene. Tænk at faa dem spændt fast paa Fødderne, og saa klare sig. Jeg kan sige Jer, at det er ganske mærkeligt, saa mange Nykker disse to rare Ski kan have; det er nogle meget selvstændige Personer overfor en stakkels begynder; man er den første Tid aldeles ikke klar paa, hvor de i næste Øjeblik agter at føre en hen. Ikke at tale om, at den ene pludselig kan blive ked af at gaa ved Siden

Redaktør: Frk. ESTRID OTT, Ribegade 3, Ø.

Hilsen fra Norge.

Jeg vilde ønske, jeg havde alle mine Spejdere med her oppe i de norske Fjelde; her var noget for Jer alle, kan I tro! Først vil jeg fortælle Jer lidt om, hvordan her ser ud. Tænk Jer de nydeligste Træhuse og paa alle Tage mindst en Meter Sne; Røgen staar som en blaa Søjle lige op; endeløse Granskove paa alle Sider, Bakke op og Bakke ned. Tindrende Sol,

der faar Sneen til at glitre som Hav af Krystaller; langt ude ser man store Fjelde med bare Toppe og evig Sne. Overalt i Skovene ligger den bløde, tætte Sne, alt er udvisket, Vej, Stier og Søer. Paa Træerne ligger Sneen som store, tykke, tunge Vatpuder, og ofte faar Træerne helt fantastiske Former, trykkede og bøjede af al den Sne, de maa bære. Saa stille ligger Sneen, aldrig kommer der et Vindpust og fejer Grenene rene. Det

af den anden, og pludselig af en ukendt Grund vender Næsen om, som om den nu agtede sig hjem paa egen Haand, men da den er

ækel Vane, meget gerne at ville nægte at bære en op; de glider allerhelst bagud, om man ikke hele Tiden er paa Vagt og passer paa

sat grundig fast til ens arme Ben, er Følgen uvægerligt — et Fald. Har man efter megen Kamp og flere endeløse Fald tilkæmpet sig en for Mennesket passende Førestilling over sine ny Undersaatter, gaar man paa »Tur«. Dette bestaar i, at man i sit Ansigt Sved aser sig op ad et Fjeld. Saadan lige til er dette ikke, for Skiene har en

dem; dette ender ogsaa som Regel med Fald. Naa, en Gang naar man jo op, og er man der, skal man jo ned igen, og Spørgsmaalet om det bliver paa Hovedet eller Benene, man kommer til at havne dernede, er nu forestaaende. Ned skal man, og der er ikke andet at gøre end at sige til sig selv: gaar den, saa gaar den — hvis ikke, hvad saa! Det

er utroligt, hvad der kan hænde en paa saadan en Nedfart, jeg for mit vedkommende har opdaget, at norske Træer maa indeholde en egen magnetisk Kraft, for mange Gange finder jeg mig selv i en mærkelig Stilling, kærligt omfavnende et saadant — ja, og saa er et Fald den uundgaaelige Følge. Naa, selvfølgelig, ned kommer man. Og jo mere Øvelse, man faar, jo bedre gaar det; her er det som med alt, der skal bare Udholdenhed til, saa gaar det, og for hver Gang bedre. Morsom og spændende er denne Sport, naar man er ude over de første Dage, hvor man føler sig, som var enhver Muskel en Byld, og man har antaget forskellige af Regnbuens skønneste Farver paa de mærkeligste Steder af sin Krop; og saa er man dog glad for det og tager sine Dukkerter i Sneen med største Overlegenhed. Saa nyder man den smukke Natur og fryder sig ved det friske Liv. Hver Gang, jeg er ude, ønsker jeg, blot jeg havde alle mine Spejdere med. *Chefen.*

THE GIRL GUIDES

INDTRYK FRA ENGLAND

Tænk! Der er over 60,000 Pigespejdere i England, og man kan jo nok forstaa, at de, med den ypperlige Ledelse, de har, kan være til stor Nytte for deres Fædreland, nu i Krigens Tid.

I vil sikkert alle ønske, det var Jer, naar I hører, hvad de har udrettet i de sidste Par Aar, for de har i Sandhed været beredt i det Øjeblik, der kaldtes paa dem. Spejderchefen, Sir Robert Baden-Powell, har Ret, naar han siger, at Pigespejderne har taget som Motto:

For men must fight,
And women must work,

hvor man færdes mellem »The guides«, faar man det Indtryk, at der arbejdes i England, støt og maalt bevist med Alvor og Begejstring. Hvor Pigerne kan hjælpe, og hvor der trænges til Hjælp, er man sikker paa at træffe dem, ikke blot i det offentlige, men ogsaa hos private, som paa Grund af Krigen har mistet noget af den vante Arbejdskraft.

Hvad har Pigespejderne kunnet udrette?

Mange er ansatte paa de store Krigslazaretter rundt omkring i Landet, hvortil der næsten dag-

lig kommer Transporter af saarede fra Fronterne; der assisterer de i Køkken og Vaskeri, ved Telefon, i Oplysningskontorer og som Bude. I de store Regeringsbygninger vrimler det med Pigespejdere, som viser Folk rundt og paa anden Maade gør sig nyttige. Deres Holdning og Optræden er korrekt, deres Væsen høfligt og tilbageholdende; det var en Fornøjelse at iagttage.

En Mængde Spejdere deltog som frivillige i Høstarbejdet sidste Sommer. Paa de store Gaarde var der følelig Mangel paa Arbejdskraft, saa det saa meget sort ud med Hensyn til Bjergning af Høsten; mange Steder kneb det til Trods for den kvindelige Hjælp, der blev organi-

seret i Løbet af kort Tid. Tusinder af Pigespejdere meldte sig til Tjeneste i deres Sommerferie!

Og nu skal I høre noget, som sikkert vil imponere Jer kolossalt. Pigespejderne i Stor Britannien har, i Løbet af det sidste Aar, tjent ved deres eget Arbejde 5000 Strl., d. v. s. 90,000 Kr., til de kæmpende Soldater. Er det ikke simpelthen storslaet? Der er ikke een Trop i hele Landet eller i Kolonierne, som ikke har bidraget til denne Sum. Den er tilvejebragt ved Salg af Husflidsarbejder, ved Afholdelse af Baserer, Koncerter og lign. Pengene er brugt til at bygge Hytter for i Frankrig og England, Hytter, hvor Soldaterne kan hvile sig, faa en varm Drik, skrive Breve hjem o. s. v. Det koster mange Penge at vedligeholde et saadant Foretagende, selv om Arbejdet, baade i Hytten i Frankrig og i den i England, udføres frivilligt af gamle Spejdere og Tropsførere. I et Brev, som Lady Baden-Powell fik fra den franske Hytte, stod der bl. a.:

»The popularity of the Hut grows every day. The men come in at dinner time with a rush, and we serve out tea, and coffee, cakes, biscuits, tobacco, soap, matches, etc.

In the evening the men come in for concerts, lectures and games. The billiard table is a great joy. . . We have put up extra tables, and they are always filled. I think the number of letters written here must keep the chisior busy. . . Empty packing cases are used to make book shelves and cupboards for tea things.«

Hytterne er dekorede med Flag og Billeder, som efter Krigen vil blive uddelt som Fræmier mellem Pigespejderne. Hvilken stolt Følelse at vinde en saadan Præmie!

Indrøm saa, at de Girl Guides har Grund til at være stolte af deres Arbejde i Fædrelandets Tjeneste.

En Hilsen fra England.

Kort før jeg forlod England, var jeg paa et Møde sammen med Præsidenten for the Girl Guides, Miss Agnes Baden-Powell, som med stor Interesse hørte paa, hvad jeg fortalte hende om Pigespejderbevægelsen i Skandinavien. Hun glædede sig til at komme her over efter Krigen og bad mig hilse alle danske Pigespejdere, »our comrades on the other side of the North-Sea!«

Inger Dalhoff Nielsen.

Hvordan Ellen blev Spejder.

Af Grevinde Agnete Brockenhuus-Schack.

(Fortsat fra forrige Nr.).

»Men hør, jeg maa virkelig ogsaa have en Uniform«, mente hun.

»Aal! det skal vi nok ordne«, sagde Marie overlegent, »vi finder nok, hvad der skal til, naar vi alle hjælpes ad, Hatten er det værste.«

»Den kan jeg skaffe«, raabte Anna, »min Broder har to, og heldigvis er den ens for Drengene og Piger.«

Lydløst kom Flokken ikke ned ad Trapperne, nogle skulde helst tage 4 Trin af Gangen, og sligt kan som bekendt ikke gaa stille for sig. Rundt stormede de, og hurtigt fik de det meste samlet, saa Ellen, inden hun rigtig fik set sig om, ogsaa var fuldt klædt i Uniform som de andre.

Saa gik det ud af Byen i rask

March. Ellen undrede sig over, saa lidt man mærkede til det daarlige Vejr, det havde været saa væmmeligt at se paa fra Vinduet; naa, graat var det nok, men Regnen var hørt op. Den lidt barske Vind, som havde lydt saa fælt i Skorstenen der hjemme, mærkede man kun lidt til, naar man gik saadan rask i Flok. Det første Stykke Vej var ikke morsomt, Byens Udlobere, enlige kedelige Huse, enkelte med de samme smaa, usle Haver, men alt saa saa trist ud. Saa kom den lange vaade Landevej med enlig staaende Træer og Buske paa Siden. Men i det Fjerne saas Skoven og de smukke Bakker ved Lindkjær, hvor der var saa smukt om Sommeren, helst om Aftenen naar Solen gik ned og gav Landskabet et rødt Skær, som var alt hyllet i et Slør af guldindviklet Tyl. Ellen kendte det saa godt saadan. Forbavset saa hun nu, at helt uden Skønhed var Landskabet ikke. Broget og farverigt var det maaske ikke, Farverne var ikke ringe endda, duce var de, en egen sart, blaalig Pasteltone laa over det. Maaske lidt trist. Enlige Krager fløj med deres hæse Skrig søgende over de oppløjede Marker. I Buskene ved Vejkanten pippede de smaa, tykke, graa Spurve og andre Smaafugle, Ellen ikke rigtig kendte. Hun blev forbavset, saa meget Lev der var i Naturen og saa paa denne Aarstid, naar man bare brugte sine Øjne. Det havde Marie givet hende Paalæg om, inden de alle drog ud af Byen. Hun saa og saa alt det, hun kunde; glad var hun, aldrig havde hun følt sig saa let og fri.

»Bare vi nu kan faa Lejlighed til en lille good-turn«, var der en, der sagde, »det skal vi jo helst gøre, men det er saa svært.«

»Aa, det kan vi nok, naar bare

vi passer paa og ser os godt for, den kan jo være saa lille, det skal være, naar vi vil prøve at finde,« mente en anden.

Ellen tænkte, gøre godt mod andre, naar kan man det, saadan uden videre paa en Tur? Hun havde ofte været med Moderen paa dennes Besøg hos de Fattige i Byen; der skulde saa meget til, baade Penge og Tid, og saa maatte man da vide, hvem man skulde gaa til for at hjælpe. Her midt paa den bare Landsvej fandt man virkelig ikke noget.

Efter at have gaaet en lille Times Tid var de endelig naaede ud til Gaardejer Madsens forjættede Eng, her var nok for Ellen at se og undres over. For næppe var de ankomne, og de, der havde Rygsække paa, havde smidt dem, for Marie ligesom strøede om sig med Ordre: »Du og Du gaar efter Brændsel — Du efter Vand i Aaen — Du graver Kogerenden, husk, hvorfra Vinden kommer o.s.v.« Ellen fik Besked om at gaa med efter de tørreste Grene, de kunde finde. I rask Løb gik det til den lille Lund oppe bag Bakken; der blev en Seen og Føden paa Grene, og snart var de bedste udtagne og bragte tilbage til Pladsen, hvor imedens en nydelig lille Rende var bleven gravet med Græstørvæne pænt vendte langs Kanten. Fra Aaen kom andre med Vand, og inden ret længe dampede det nok saa nydeligt i den medbragte Gryde. Herlige småa Pølser og Ærter, der havde været i Rygsækken, kom de i, og det kogte snart. Ellen var sikker paa, at herligere Maaltid havde hun aldrig faaet, ikke en Gang til Fødselsdagen, hvor hun fik Lov at faa alle sine kæreste Livretter, som Mor selv vaagede over, blev som de skulde. Hun begyndte rigtig at forstaa, at dette her var et varmt, herligt Liv, hun

for Fremtiden skulde dele med de andre Spejdere. Hvad vilde det ikke blive til, naar Sommeren kom, og Solen rigtig skinnede, og det var varmt.

Medens de sad om Baalet og varmede sig ved dets Ild og nød disse udsøgte Retter, lærte Marie dem Spejderlovens Ord, formanede dem til at huske dem, altid at leve efter dem, ikke at glemme dem siden, naar de kom hjem og afførte sig Uniformen. De skulde huske at leve efter dem baade hjemme og andre Steder, altid vise sig som gode Spejdere, saa de kunde være til godt Eksempel for andre. Siden havde de morsomme Lege for, og til sidst fik de et Kursus i Nødhjælp; de lærte at forbinde saarede og at transportere dem. Ellen havde aldrig tilbragt saa fornøjelige Timer, var hun fast overbevist om.

Men alt faar en Ende, ogsaa de gladeste Stunder. Man maatte tænke paa at komme hjem, inden det blev for mørkt. En Tur gennem Fuglesangskoven skulde de, inden Udslugten var slut. Marie vilde, at de skulde finde Spor og prøve paa at kravle saa skjult som muligt frem baade gennem Krat og tætte Græner. Hun vilde vise dem et Sted, hun kendte, langt inde i det dybeste af Skoven; der hvor Skoven var helt, helt tæt, der var en lille Sø omgivet af Kær og Krat. Kunde man naa ud til Brinkerne uden at blive set og hørt, kunde man se en nydelig Flok Vildender, der svømmede rundt; en Gang imellem dykkede en, men mærkede de Mennesker, der nærmede sig, ja, saa var de med et Sus paa Vingerne og langt over Trætoppene, hvor de længe kunde kredse, lige til de var sikker igen for de slemme Mennesker, der forstyrrede deres Fred.

Der er saa meget at se paa enhver Aarstid i saadan en stor Skov, bare man gider, ja og saa lære sig at være forsigtig. Et lille Væsel, der smutter pilsnart fra Træerne paa Jagt efter Mus og Smaafugle. En Raa, der fredeligt gaar med sit Lam paa en Lysning. Og saa alle de mange forskellige Fugle, der fører et ordentligt Leben i Trætoppene. Ellen fik rig Lejlighed til stadig at undres over alt, hun saa.

Ud paa den kedelige Landevej kom de alle efterhaanden; det kan nok være, der var meget at berette; en havde set det, en anden det. Ellen havde været saa heldig at se et lille sødt, vævert Egen, der med lange Sæt hoppede fra Gren til Gren; da, medens hun stod og saa derpaa og beundrede, hvor sikkert det sprang, saa hun pludselig en væmmelig stor Fugl, som hun nok troede var en Høg, der for ned paa det stakkels intetanende Egen for at gribe det med sine lange Kløer; heldigvis var den fløjet bort, da hun i Angst for Egern havde skreget højt. Hendes Skrig havde forskrækket Fuglen og reddet Egern; hun var helt stolt af denne Oplevelse.

Brug kun

Vegetariske Retter i Daaser, fortrinlig i Smag, billigt i Brug. Alt i Konserver og tørrede Frugter føres.

..... »SANA«
Telf. 5650. Skindergade 28

En rigtig Spejdergut

Det var en varm Sommersøndag. Alt aandede Fred og Stillehed. Ingen kunde tænke sig, at en ærg Fjende skulde bringe Forstyrrelse i Landet, inden Dagen var til Ende. Spejder-troppen i den lille, idylliske By R. holdt netop Tropmøde med Øvelser i Egnen. Pludselig kommer en Cyklist-Ordon-nans i susende Fart omkring Hjørnet ind over Øvelsespladsen, springer af Cyklen og afleverer en Melding til Føreren, hvorefter han udmattet syn-ker om i en Grøft.

Der fremgaar af Meldingen føl-gende: En fjendtlig Styrke, der om Morgenen har gjort Landgang paa Øens Sydvestside, er nu under Fremrykning og har omsluttet Byen fra alle Sider. Den har slaat Lejr i omtr. 6 km Af-stand. Byen bliver hurtigt sat i For-svarsstand. Den stedlige Garnisons-styrke er klar til at rykke ud til An-greb, og man er da kommen i Tanker om, at Spejderne mulig kunde bringe Bud ud gennem Fjendens Linier, for ved en betroet Mand i en bestemt By at bringe Melding til en Hjelpehær, som samtidig kunde angribe Fjenden i Ryggen. 10 Spejdere tilbyder deres Hjælp; blandt disse var Paul, den flin-keste Spejder i Troppen. Forsynet med vigtig, skjult Melding drager de mod Maalet, en lille Landsby, Mul-strup, tæt ved Fjendens Linier.

Ad forskellige Veje sniger de sig frem, benytter sig af Terrænets mange Muligheder for skjult Fremrykning. Endelig øjnes Landsbyens første Huse. Men samtidig opdager Spejderne, at netop lige i denne Egn har en større fjendtlig Afdeling slaat Lejr. Poster er udstillet m. m. Kort sagt: hvad nu? Ja frem skal de nu, saa noget maa der findes paa. Nogle søger mod Øst, an-dre mod Vest for at finde et svagt Punkt i Forposternes Stilling. Og saa paa Maven frem.

Paul fik sin egen Idé. Han rykkede mærkværdigt nok tilbage. Sagen var, at han ca. 1 km bag ved sig ude paa Vejen hørte og saa en Bondevogn, der nærmede sig Landsbyen. Bag en Bakke, i Skjul for Fjendens Forposter, lagde han sin Slagplan, standsede Vognen og bad om at maatte køre med ind i

Byen. Tilladelsen fik han. Nu gjaldt det blot om at komme uset ind. I Vognen befandt sig et Par Svin, og paa Bunden laa nogle tomme Klidsække. Han bad saa om at maatte krybe i en af disse, og hvis saa Bondemanden ved det nærmere betegnede Hus, hvor Mel-dingen skulde afgives, vilde være saa venlig at kaste Sækken med »Indhold« ind over Tjørnehækken, saa skulde han nok selv sørge for Resten. Som sagt, saa gjort. Skant Vejen ved Indkørselen var stærkt bevogtet, fattede ingen Mistanke til Sækken, som nok saa nydeligt landede paa det bestemte Sted. Da intet Faresignal hørtes, kravlede »Indholdets« omsider ud. Under Frugtbuske og andet Skjul krøb Paul paa alle fire gennem Haven.

Et Par Vagtposter udenfor kom samtalede forbi, men opdagede intet og fjærmede sig atter. Hurtigt ilede han videre og naaede en Dør, hvor han kunde smutte ind. Med en vis Flothed kunde han aflevere sin Mel-ding i de rette Hænder. Og nu kunde han muligvis bringe vigtigt Bud tilbage til Byen R. Det skulde og maatte lyk-kes. Det værste var, at han inde i Sækken ikke havde kunnet orientere sig; saa ukendt som han var i Terræ-net — var det ulige vanskeligere at finde hjem igen.

Køn saa han ikke ud efter første Del af Turen. Han lignede mere en Møller i Funktion end en Spejder. Efter en kort Orientering — saa vidt det lod sig gøre uset — gav han sig til paa Maven, under Hække og Buske, at liste sig frem til Udkanten af Lands-byen. Derefter gik den spændende Flugt videre bag et Dige, paa Bunden af Grøfter uset af Vagten, indtil han endelig fandt et svagt bevogtet Sted, hvor han lykkelig naaede forbi en enlig Vagtpost, hvis Opmærksomhed netop var optaget andre Steder, idet noget mistenkeligt havde vist sig un-der Fremrykning i Terrænet.

Det var med et vist lunt Blink i Øjet, at Paul knap 3/4 Time efter sin Udmarch kunde aflevere sin Melding i »Garnisonen«. Hvorefter han med den ham egne Beskedenhed trak sig tilbage i en Grøft for at fortære sin velfortjente Frokost og et Par »Bassere«.

Den gamle Spejder fortæller.

»Man's earliest chronicle was his footprints, it told of his coming, his going and his doings.«

H. S. Wellcome.

Sporing; er der nogen Fornøjelse ved at løbe og finde alle disse Fil teget med Kridt paa Plankevær-ker og Kantsten? Eller løbe efter Sporet af en Jærnhønsedof til 2' Prøven?

Nej. Men Sporing er meget mere end dette. Det, man lærer til 2' Klasse, er det rene A-B-C. Senere lærer man at stave, og der gaar nogen Tid, inden man kan læse rent; at læse et Spor rigtigt og uden større Anstrengelse.

Herhjemme behøver man jo ikke at tegne Pile, for at Folk kan finde Vej. Men i Bjergene er Stierne kun angivet ved røde Mærker paa en- kelte Træer og Stene. Og det er jo lidt alvorligere end Legen med Kripile. I Bjergene kan man ikke stoppe op og gaa hjem, naar man ikke kan finde Mærkerne; saa er man fordømt at flække om paa egen Haand, hvad der ikke er morsomt, naar der ikke findes andet end Sten og Vand og Afgrunde.

Og jeg har faret ned over Bjerg og Moser med en Lap som Fører, og jeg begreb ikke, hvordan han turde gaa i en saadan Fart over en Mose, hvor jeg vilde være standset og omhyggeligt have prøvet med min Stav, om der var nogen Chance for at drukne. Først senere opdagede jeg, at nogle af de udgaaet Grene i Mosen var knækkede over til en Side og at Sivbuske var knyttet sammen for at angive Vejen.

Hvor helt anderledes interessant bliver ikke ens Spadsereure, naar man lader Vejen fortælle, hvad der er sket. Bemærk alle Smaatingene og tænk; gør dig klart, hvorledes de enkelte Ting er kommet der og dan dig saa den hele Historie. Bestragt enhver Sporing som en Detektivhistorie og dig selv som en Sherlock Holmes.

Det er undertiden de tilsyneladende ubetydeligste Ting, der kan have Betydning.

Det var oppe i Bjergene. Vi blev af Omstændighederne tvungne til at gøre Ophold, og der maatte derfor skaffes Proviant. Nogle Stykker af os roede de 12 km. over Søen til Købmandshandlen, men da vi skulde hjem, maatte en Del af os gaa over Land. Her havde de andre gaaet, medens vi paa Udturen var roet over Søen, og vi maatte nu se at finde Vej, ved at spore de andre. Der laa Taage over Bjergspidserne, saa vi kunde daarligt orientere os efter Kortet, men gik blot efter Verdenshjørner. Forgæves søgte vi Spor i det tørre, korte Græs og den stenede Bund. Men et Sted maatte de da have holdt Kogehvil.

Vi ledte i Tusmørket efter Resten af Baal, da vi kom til et Sted, hvor der var Krat. Vi fandt kun en enkelt lille, forkullet Gren; og

den var maaske slet ikke fra deres Baal. Men saa opdagede vi en Lap Papir saa stor som en Negl, og paa dette Papir stod et dansk Ord.

Da var vi sikre paa at være paa den rette Vej, og et godt Stykke længere henne saa vi et dybt Fodtrin midt i en Bæk. Det var øjensynligt af en, der var meget trædt, da det kun kostede ringe Anstrengelse at springe over Bækken.

I Løbet af kort Tid — takket være Papirlappen — naaede vi vor Lejrplads nede i Dalen.

— — — — —
Frem for alt, glem ikke at Sporing består af de to Ting: Iagttagelse og Slutning; 2. faa Øje paa Tingene og find ud af, hvad de betyder. Øv dig i det paa Vejen til og fra Skolen og overalt, hvor du gaar. Hvis du gør det, vil du overraskes over den Øvelse, du ret hurtigt faar, og hvor fornøjeligt det er selv at kunne læse sig til, hvad der er sket, i Stedet for at faa det fortalt.

Til

Spejdernes Magasin!

I Nr. 5 findes omtalt, hvorledes man kan orientere sig ved Hjælp af Solen, et Ur og et Græsstraa. Det kan gøres noget simplere, nemlig med Solen og Uret alene. Maa jeg forklare det hele forfra.

Kl. 12 Middag staar Solen i Syd. Den gaar helt rundt i 24 Timer, medens den lille Viser gaar dobbelt saa hurtigt, nemlig 2 Gange rundt i 24 Timer. Hvis Uret nu ligger saaledes, at XII. viser mod Nord, saa vil Skyggen af den Tap, som bærer Viserne, være midt imellem XII. og den lille Viser, fordi Skyggen kun

drejer sig halvt saa hurtigt som Viseren. Holder man da Uret saaledes, at Skyggen af Tappen viser midt imellem XII. og den lille Viser, saa ligger Uret i Syd og Nord, XII. mod Nord og VI. mod Syd. Man gør bedst i ikke at holde Uret skiven vandret, men mere i Plan med Solen, saa bliver Skyggen af Tappen næsten lige saa lang som en Viser.

Medens jeg har Ordet, vilde jeg gerne fortælle lidt om Maanen. Maanen ligner i visse Stillinger en Bue, og maaske derfor helligede de gamle Grækere og Romere Maanen til Jagtens Gudinde, Artemis eller Diana. Hvis man tænker sig at lægge en Pil paa den Bue, som Maanen danner, saa vil Pilen altid sigte imod Solen — selvfølgelig fordi det jo er Solen, der belyser Maanen, og altsaa staar netop midt for Buens Runding. Det er ganske morsomt at lægge Mærke hertil. Den tilføjede Tegning viser Maanen i Tiltagende og Aftagende

Aftagende Maane

Tiltagende Maane

med paatrykte Pile. — Læg Mærke til A. og T. i Billedets Paaskrift, det giver en Anvisning paa at se om Maanen tager Af eller Til.

Landsbykirker ligger jo med Altaret i Øst og Taarnet i Vest; altså vil Solen Kl. XII. Middag begynde at skinne paa Taarnets Forside. Derved er det, naar Solen skinner, meget let at se, naar det er Middag paa Landet, selv om man ikke har Ur med. Paa rigtigt malede Malerier kan man ofte kon-

statere, hvad Tid paa Dagen Billedet er malet, men det hænder, at visse Malere ikke har passet paa, saaledes, at de med Eftermiddagsbelysning har Forsiden af Taarnet i Skygge. Sommetider er det endda saa galt, at der er malet fuldt Solskin paa Nordsiden af Kirken: saa kan man regne ud, at den gode Maler har lavet sit Billedet hjemme i Atelieret. Saadanne Maaedgørelser kan man sommetider have Morskab af.

Fr. J.

større Pengebeløb som efter Provstens Anvisning blev fordelt til trængende Familier i Byen.

Føraarsturneringen afholdes 1ste og 2den Pintsedag i Nykøbing paa Mors.

Randets Tropp indsamlede Legetøj og Bøger som tilstillede Frelsens Hærs Julekomité og Sygehusets Juletræ; desuden skænkede Børnebøger til en lokal Indsamling til sønderjyiske Børn.

Hurup Tropp assisterede ved og gav Bidrag til Udendelse af Julepakker, væsentlig Nyttegenstande, som uddeltes til 12. Batalion og modtog fra mange Soldater Takkekort.

Troppen har foretaget Prøvealarming. I høj Sne udførtes en Mørke Orienteringsøvelse med gode Resultater.

Skive Tropp bragte Nytaarsmørgen Skilte op over en Snæs Porte og Laager paa Plads samt fremskaffede en bortkommen Vogn, kortsagt: udsleddede Sporene af de lokale Nytaarstumulter.

Den 7. Januar fejedes den lokale Skøjtebane, der oprettedes Garderobe paa Isen og Forbindingsplads. 3 Søndage og flere Aftener var Troppen udkommanderet paa den 1 km lange Kalkébane og regulerede Kørslen og vejledte Tilskuere. Forbindingsstellet, der var opslaaet, havde mange Nedforbindinger og transporterede flere tilskadekomne til deres Hjem pr. Bil og Baare.

Hjørring Tropps faste good-turn: Levering af Bøger og illustrerede Blade til Sygehuset. Afholder ugentlige Øvelser i Skolens Gymnastiksal.

Midtjyske Division.

Divisionen holdt den 10. December Føremøde paa Hotel Silkeborg i Silkeborg; der blev blandt andet truffet Af-tale om Føraarsturneringen i Horsens. Forud for Mødet inspicerede Divisionschefen I. Silkeborg og overværede Afholdelsen af II. Klasses Prøven.

1. Aarhus foretog den 7. Januar en udmærket Heldags-Marchtur over Viby til Constantinsborgs Skove ved Brabrand Sø, her foretoges en morsom Ravejagt, Madrasvævning og Patruljekogning, hvorefter Troppen efter en Tur langs Søens islagte Bredder, vendte hjem ad Brabrandstiden.

Den foregående Aften foretoges

SPJEJDERKORPSET

Korpskontoret Nørregade 14

Korpsadj. træffes paa Kontoret 4 1/2-6 Em. Sp. Chef og Stabschef kun efter nærm. Aftale.

Københavns-Divisionen.

5. Østerbro Tropp afholdt 4. Febr. Fest i Haandværkerforeningens Lokaler i Anledning af Troppens 6-aarige Fødselsdag. Den 6. Februar højtideligholdt 1. Nørrebro sin 6-Aars Stiftelsesfest samme Sted.

Divisionsstabschef Tage Carstensen og Divisionsintendant Oscar Madsen er for Tiden bortrejst til 1. Vesterbro Tropps Blokhus i Sverrig.

Divisionen afholder Føremøde Torsdag den 22. Febr. i Frederiks Hospital.

Divisionens Kontortid er for Fremtiden Tirsdag Aften fra 6 1/2-8.

Søspejderdivisionen.

Der er i den forløbne Maaned arbejdet om Sendagen og en Aften om Ugen med Samaritergerning og Træning til de forskellige Prøver.

Fyenske Division.

Odense Tropp har i den forløbne Maaned haft Troppøvelse til Langsø med Kællkning.

Spejdere har laant en lille Islænder, som trak alle Kælkene.

Patruljemøderne har været benyttet til Uddannelse til Mobiliseringspejder I. Troppen tæller nu 54 Medlemmer.

Faaborg Tropp har i den forløbne Maaned brugt Tiden til Uddannelse til II. Kl. Prøven.

Troppen har nu 24 Medlemmer.

Ribe Tropp har i sidste Maaned hovedsagelig øvet Eksercits.

Nørrejyske Division.

Nykøbing M. indsamlede brugt Tøj, et Juletræ med Tilbehør, Legetøj og et

Leverandør til

Københavns Div.

ved et Tropsmøde bl. a. Øvelse i Stopning af Strømper.

1. K. F. U. M. og 1. Aarhus Trop foretog Lørdag den 29 Januar en Tur til Mosgaard Skove og havde en udmærket Øvelse paa Strækningen Holme-Skaade Ørnereden, i hvilken 1. Aarhus Trop vandt.

1. Aarhus Trop var den 1. Februar 6 Aar gammel.

Divisionsstaben laa i Kantonement fra 22. til 29. Januar.

Midtjyske Divisions første Foraars-turering vil blive afholdt i Horsens i Bededagsferien (4.-6. Maj).

Sydjyske Division.

Spejdere har holdt Ønsyn paa Skjætteløberbanen. Troppen har af Postmester Dohn faaet et Tropslokale, bestaaende af 2 Værelser (med Gas og Kakkelovn). Det ene benyttes som Depot, det andet som Øvelseslokale. Troppen fejrer den 27. Marts sin Aarsdag, som festligholdes ved en Konkurrence med 1. Vamdrup Trop.

Mandø Patruljen, som bestaar af 9 Mand, har afholdt Rekrutprøven.

Vestjællands-Divisionen.

Slagelse Trop bestaar af Øjeblikket af 35 Drengene, fordelt i 5 Patruljer.

Troppen har købt Instrumenter af F. D. F. — til et Hornorkester paa 15 Drengene — til 250 Kr., der betales 1ste Febr. d. A. (Kostede oprindeligt 1000 Kr.). Troppen ejer Instrumenterne; de paa-gældende Drengene betaler selv for Undervisningen.

Troppen har fra Danmarkssamfundet modtaget en Fane.

Kommandanten i Slagelse, Oberst Ofterstrøm, har overladt Spejderne Regimentets Gymnastiksal til Brug en Aften om Ugen.

Her trænes hver Torsdag Aften i Gymnastik, Boksning, Signalering, Samaritergerning og fri Idræt under Ledelse af Borgelin med Assistance af: Sergeant Nielsen (Boksning), Reservelægerne Hasle og Jensen (Samariterkursus), samt cand. phil. Hansen (fri Idræt).

Al Udrykning med Troppen er henlagt til Sandagene eller de særlige Skolefridage.

Hellerup-Divisionen.

Divisionen deltog i »Nordpolske-conditions« den 3.-4. Febr. Byggede en Hytte til 30 Spejdere. Divisionen fik af Korpsset overrakt en Stander med Navn og »Altid beredt«, fordi Divisionen ved enhver Lejlighed har mødt og vist, at den var beredt.

Der er afholdt Terrænøvelse, og hver Patrulje indøvede ved Patruljemøder Spejderne til Prøvene.

AXEL VELDEN

Ompolstrede Møbler, samt Markiser og Dekorationsarbejder anbefales.

Hell. 75. Strandvej 187. Hell. 75.

Lynby-Divisionen.

1. Lynby Trop har holdt Feltjægnest, Undersøgelse af Dyrespor i Frederiksdals Skovene og Alarmering. Patruljeførermødet har vedtaget Arbejdsplan for Tiden indtil 1. Maj 1917, bl. a. med den Bestemmelse, at der gives hver Patr. frie Hænder m. H. t. Arbejdet indenfor Patr. — Opgaver er inden 1. Maj at have gennemgaaet: Spejderlov, Knob, Spejlsning, Ambulance, Korttegning og Signalering. — »Good turn« ved Kælkning.

1. Bagsværd Trop har ydet Hjælp ved Kælkning, øvet Marsch, haft Forberedelse til Prøver.

A. Petersen,

Jægersborg Alle 31, Telefon Ordrup 943.
Reparation af Cykler, Motorcykler m. m. udføres.

Chr. Larsen,

1ste Klasses Haandskomagteri.
Ole Bruunsvej 3
Telf. Ord. 825 Telf. Odr. 825

1. Charlottenlund Trop har haft Feltjægnest i Dyrehaven, ydet Assistance ved Kælkning, afgivet Rapport

over Patruljemøder og revideret Stam-bogsblade. — Patruljemøder en Gang om Ugen.

Frederiksborg Divisionen.

1. Hornbæk Trop har den 4. og 11. Febr. afholdt Patruljævelser i Hornbæk Plantage. Øvelser: »Rævejagt«, »Det overfaldne Postbud« og »Den stjaalne Post«.

1. Lillerød Trop uddanner til Stifinderprøven.

1. Hillerød Trop har siden 1. Jan. uddannet 11. Kl. Spejdere og Rekrutter. Hver Søndag har Troppen Tur, og hver Patrulje har ugentlig et Møde. Troppen staar til Raadighed for »Menighedsplejen« og »Røde Kors«. Flere Spejdere uddannes til at assistere Brandvæsenet. Troppen er ved at bringe sit Lejrudstyr i Orden.

1. Helsingør Trop har afholdt 3 større Tropsøvelser i Teglstруп Hegn. Søndag den 4. Febr. havde Troppen Parade, hvor Premierløjtnant Gjellerup igen overtog Troppen. Troppen er ved at søge sig et Tropslokale.

1. Birkerød Trop har afholdt en Tropsøvelse, ellers har Troppen ligget stille paa Grund af de meget daarlige Forhold. Troppen maa arbejde under.

Bornholms-Divisionen.

Rønne 1. Trop. Troppen har haft Tropsudrykning den 14. Jan.: Orientering i Terrænet. Den 28. Jan.: Marchøvelse og Sporing i Sne. Vi har ikke haft Patruljævelse i Terrænet; men derimod har vi haft 4 Møder i Tropslokalet, hvor der er øvet Kortlæsning, Teori og Sang.

Lørdag den 18. Jan. blev Troppen alarmeret Kl. 4.5; af Troppens 24 Spejdere mødte 19 paa 17½ Minut, de andre 5 Spejdere var ikke i Byen paa nævnte Tidspunkt.

TELEFON 1886 GRUNDLAGT 1885
CHRISTIAN THORSEN, ØSTERGADE 23
MAGASIN FOR ELEGANT
BØRNE-KONFEKTION FOR PIGER OG DRENGE
I STORT UDVALG

F. L. Smidth & Co. — der har erobret hele Verden for den danske Mine-Teglværks- og Cement-Maskinindustri.

EN Juliaften i Aaret 1913 laa paa den vestlige Bred af Kalø, hvor den høje, stejle Skrånt skærer sig ned i Kattegats Vande, to Spejdere og talte sammen

Om Danmark talte de, — mens Solen derude i Vest, som en mægtig Ildkugle, sank ned bag gyldenrandede Skyer og sendte sine sidste Straaler ind over det danske Krigsskib »Peder Skram«, som laa opankret nær ved Kysten, over den gamle Slotsruin deroppe paa Bakken og over den store Spejderlejr med de hundrede hvide Telte, hvor 700 danske Spejdere og nogle svenske og engelske laa om smaa flammende Baal og drak Te med knuste Beskøjter til.

»Nej«, sagde den ene efter en lille Pause, »Dan-

Administrationsbygningen, Vestergade 33.

mark, bliver aldrig, mellem Verdens Nationer, hvad det har været. Beskaaret er det blevet paa alle Leeder og Kanter, afmægtigt er det mellem vor Tids store og stærke Nationer, et lille Land uden Udvidelsesmuligheder, et lille Folk med smaa Tanker og snævre Synspunkter. Aldrig mere kan vi tænke paa at gøre vort Fædreland større og stærkere, saaledes som vore Forfædre kunde det i tidligere Tider og de store Nationers Folk den Dag i Dag. Vi maa indskrænke os til at søge at bevare, hvad der er blevet tilbage — og det kan nok gøre et lille Folk forknytt og slapt«.

»Jeg har en Fornemmelser«, sagde den anden, idet de rejste sig og gik henimod Lejren, »som

Firmaets Grundlægger,
Ingeniør F. L. Smidth.

havde jeg hørt den gamle Ruin derhenne tale med et blegt Smil ud til Krigsskibet. Du taler, lige som de daarlige, gammeldags Historiebøger, kun om Flytning af Grænsepæle og om krigersk Magts udfoldelse — som om det var det eneste afgørende for et Lands Størhed og et Folks Lykke. Vor Tid akkompagneres ikke af Vaabenbrag og Kanoners Drønen, men af Maskinernes Stempelslag. Det gælder i vore Dage mindre om Landets Udvidelse end Folkets Udvikling — og det er nu helt andre Faktorer, der kommer til at ligge til Grund baade for hele vort Folks Lykke og for Bedømmelsen af dets Betydning som Nation. Betragt vor Videnskab, vor Literatur, vor Kunst og ikke mindst vort Enhverliv, og se om der ikke paa disse

Omraader er Præstationer og Erobringinger at være stolt af! Her er det den unge Generation skal anvende hele sin Energi og Arbejdskraft paa at skabe et større Danmark.»

Uvilkaarlig kom jeg til at tænke paa denne Samtale, da jeg forleden sad ude i F. L. Smidth & Co.s Venteværelse og betragtede de mægtige Verdenskort, hvor Hundreder af kulørte Naale angiver blot de Steder Verden over, hvor dette danske Firma har anlagt Cementfabriker (de samme som de røde Prikker paa dette Heftes Omslag angiver). —

Jeg havde besluttet at skildre en Række store danske Virksomheder og at begynde med ovennævnte Firma. Jeg ringede da til den ene af Firmaets to Chefer, Ingeniør Poul Larsen, for at aftale en Samtale og et Besøg — men jeg ringede 14 Gange, uden at opnaa at faa Ingeniør Larsen i Tale. Han var hver eneste Gang optaget af Konferencer, Møder etc. Det var det første Indtryk, jeg fik, af Travlhed og Myreflittigheden i F. L.

Ingeniør Poul Larsen.

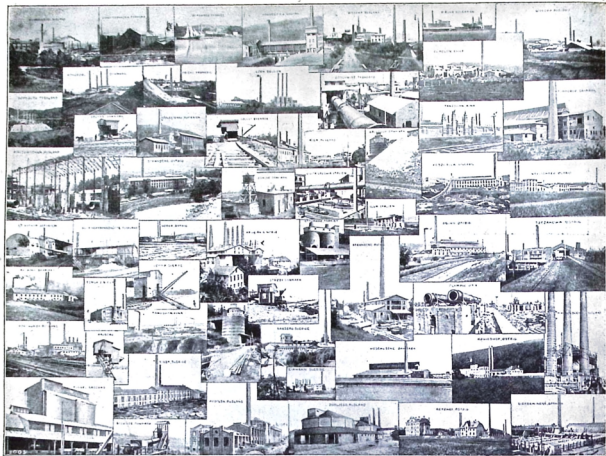

Ingeniør Alex. Foss.

Smidth & Co. — Det blev da overs draget en af Afdelingscheferne, Hr. Ingeniør Axel Schäffer, at føre mig rundt i den. Kæmpevirksomheds Labyrinter, som her skal skildres.

F. L. Smidth & Co. blev grundlagt i 1882 af Ingeniør F. L. Smidth, der i 1884 optog Ingeniør Poul Larsen og i 1885 Ingeniør Alex. Foss som Deltagere i Firmaet. I disse første Aar beskæftigede Firmaet sig særligt med Teglværksanlæg, der arbejdedes godt og solidt, og der var en stadig og jævn Fremgang at spore. Men det var ikke særligt paa dette Felt, at Firmaet skulde blive verdensberømt, og faa Lejlighed til enestaaende Præstationer.

Det var først, da Firmaet med fuld Kraft slog ind paa

Nogle af de af Firmaet anlagte Cementfabrikker.

Cementmaskinindustrien i Begyndelsen af 90'erne, at den voldsomme Udvikling begyndte. Ordreindgik fra Alverdens Lande i saa store Mængder, at det næsten oversteg Firmaets Kræfter.

I 1899 døde Ing. F. L. Smidth, og Firmaet førtes videre under Ing. Foss og Larsens Ledelse og Ansvar. Ved Aarhundredskiftet blev Udviklingen endnu mere rivende, Firmaet havde til Stadighed flere Ordre, end det kunde effektivt, hvilket bevirkede en hel Række vældige Udvidelser.

Før Krigen stod F. L. Smidt & Co.

da som et Verdensfirma af aller største Betydning, som den absolut førende paa sit Omraade. Krigen har naturligvis paa mange Maader foreløbigt hæmmet Virksomheden, og de Tal, der her skal nævnes, er derfor dem, der gjaldt lige før Krigen begyndte — og som, saa snart den slutter, sikkert vil blive overskredet ret hurtigt.

En glimrende Organisation.

Alle Traadene i den store Virksomhed løber sammen til det faste Punkt, Vestergade 33, Firmaets egentlige Hjemsted.

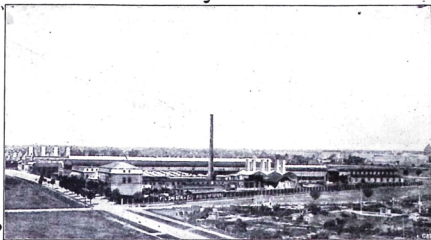
Her har de to Chefer deres Kontorer, hvor de banebrydende Planer lægges, de store Konferencer holdes og de afgørende Beslutninger tages. Her ligger ogsaa alle Afdelingschefernes Kontorer. Ing. Foss og Larsen har nemlig delt hele Verden mellem 5 Ingeniører, der ret selvstændigt styrer hver sin Provins — enhver saadan Provins omfatter adskillige Stormagter! Alt, hvad der vedrører en saadan Provins, Ordre paa nye Fabriksanlæg, enkelte Maskiner, Tegninger, Undersøgelse af Raamaterialer, kortsagt alle økonomiske Interesser og hele

Korrespondancen er underlagt vedkommende Afdelingschef, der som sagt leder sin Afdeling temmelig selvstændigt, og kun naar det er store Spørgsmaal, det drejer sig om, som f. Eks. en Ordre paa en ny Fabrik o. lign., forelægges Sagen for en af Cheferne. Men saa snart der saa er taget Beslutning, lægges Sagens Udførelse atter i hans Haand. Foruden de nævnte fem Afdelingschefer, der repræsenterer Firmaet udsat, er der naturligvis i en saa stor Administration mange andre Afdelingschefer, f. Eks. Kontorchefen, Chefen for Tegnestuerne, for Laboratorierne og Forsøgsanstalterne, for alle Firmaets egne Fabrikker osv. Hver især leder sit særlige Arbejdsfelt selvstændigt, i stadig Kontakt med hinanden og under Ansvar for og Kontrol af de to ledende Chefer, der er de eneste, som har det samlede Overblik over hele Virksomheden.

At denne glimrende Organisation af Arbejdet har været een af Hovedårsagerne til de store Resultater, dette Firma har naaet, er ganske indlysende.

40 Kilometer Tegninger paa eet Aar!

I Administrationsbygningen paa Vestergade ligger ligeledes Firmaets Tegnestuer, hvor ca. 100 Ingeniører og Assisterenter er beskæftiget med at udføre Tegninger til nye Fabrikksanlæg, Maskiner og Maskindele, som der indgaa Ordre paa. Der udsendes herfra gennemsnitlig 75 Tegninger pr. Dag — alene til eet enkelt Fabrikksanlæg kræves der 300

Maskinfabrikken i Valby.

Tegninger — i alt er der i Aarenes Løb udsendt over 120,000 Tegninger. I Lystrykaterieret naaede man til Reproduktion af Tegninger op paa et Forbrug af ca. 40 Kilometer Lystrykpapir pr. Aar lige før Krisen. Man tænke sig en Række Tegninger som fra Raadhuspladsen i København til et godt Stykke paa den anden Side af Helsingør — fremstillet i Firmaets Tegnestuer paa eet Aar — det giver et Indtryk af denne Virksomheds Størrelse! I Arkiverne opbevares ialt 125,000 Originaltegninger.

I Bygningen paa Vestergade findes desuden i Kælderen

Laboratorium og Forsøgsanstalt, hvor en Stab af kyndige Kemikere grundigt og videnskabeligt undersøger Raastoffernes Kvalitet. I Stuen ligger de store Ekspeditionskontorer.

I alt beskæftiges i Bygningen paa Vestergade ca. 250 Personer. Ved 6 Telefoner med 40 Omstillinger staar man herfra i Forbindelse med Omverdenen, og den ind- og udgaaende Post beløber sig til 250—300 Breve pr. Dag.

Og saa er Vestergade endda kun Virksomhedens Hoved, det Sted, hvorfra alle Lemmerne dirigeres. Disse vil vi se arbejde under de forskellige Former og overalt i hele Verden.

Maskin-Fabrikationen

foregaar dels i Firmaets egne Fabrikker, dels i Fabrikker, som arbejder i Forbindelse med Firmaet, og der er her saa mange Overgangsformer, at det er helt vanskeligt at faa et klart Billede af denne Kæmpes virksomhed. Der er saaledes i Udlandet Fabrikker, som arbejder nogle Steder helt, andre delvis for F. L. Smidth & Co., nogle ejes af Firmaet, snart med dansk Ledelse, snart med udenlandsk, andre er selvstændige Virksomheder med udenlandsk Ledelse, men saaledes, at F. L. Smidth & Co. er eneste Aktionær eller dog har Aktiemajoriteten og atter andre udfører blot enkelte Ordre fra Firmaet efter nærmere Aftale.

Disse Fabrikker ligger i New York, Lybæk, Billitz (Østrig), Landskrona og Valby. Transport og Toldforhold og flere andre nødvendiggør

en saadan Beliggenhed. Valby-Fabrikken er naturligvis Hovedfabrikken; den beskæftiger ca. 300 Mennesker og er i alle Henseender en Mønsterfabrik.

Det er den eneste af Fabrikkerne, der drives helt med danske Arbejdere. Fabrikken i Lybæk har helt dansk Ledelse, men tyske Arbejdere, og Fabrikken i New York har baa- de amerikansk Ledelse og amerikanske Arbejdere, skønt den helt ejes af Firmaet. Men Lederen, der er Dansk-Amerikaner, og har været i Firmaets Tjeneste i 21 Aar, har til Stadighed en Stab paa ca. 35 Konstruktorer, som er udgaaet fra Kontorerne i København, og hvert Aar sendes fra Fabrikken i New York amerikanske Ingeniører her til Europa for at gøre sig bekendt med nye F. L. Smidth'ske Indretninger i Cementindustrien. Under Krigen kunde Fabrikkerne i Lybæk og New York have tjent umaadelige Summer ved Ammunitionsfabrikation, men Firmaet valgte at holde sig helt neutral og ingen af Stederne lægge Virksomheden om — hvad der har haft til Følge, at Fabrikken i Lybæk for Øjeblikket ligger helt stille.

Gennem Fabrikken i Bilitz har Firmaet efterhaanden erobret næsten hele Markedet i Østrig-Ungarn for sin Maskinindustri. Fabrikken i Landskrona, som Firmaet har beskæftiget siden 1885, arbejder næsten som en Afdeling af Fabrikken i Valby.

Af andre af Firmaets Virksomheder i Udlandet maa nævnes

de faste Filialer

i London, Paris, Berlin, Petrograd, New York og Bilitz, der er Mellemledet mellem Afdelingerne i København og Firmaets Forbindelser i de paagældende Lande.

Betrægter man Kortene

paa dette Hæftes Omslagssider, vil man hele Verden over finde Hundreder af røde Pletter. Hver lille Plet er en Cementfabrik anlagt af Firmaet F. L. Smidth & Co. Vi har maattet opgive paa Kortene at af-

mærke de Steder, hvor Firmaet har anlagt Teglværker og dermed beslægtede Virksomheder; til det løber op i Tusinder og bl. a. hele Nordeuropa og Skandinavien vilde da være bleven een rød Klat. Man vil forstaa dette danske Firmas umaadelige Betydning for dette Omraade af hele Verdens industrielle Udvikling, naar man betænker, at næsten hver lille rød Plet, der omme paa Kortene, er en ny Virksomhed — i mange Tilfælde en meget stor Virksomhed med Direktører, Inspektører, Kontorpersonale, Formænd og Hundreder af Arbejdere — som danske Mænd saaledes har skabt. Ofte er det hele Kæmpevirksomheder, der grundlægges. For et Par Aar siden anlagde Firmaet saaledes i Ungarn en Fabrik med to store roterende Ovne paa 70 Meters Længde og 3 Meter i Tværmål. Denne Fabrik skal sælge for 11,000 Kr. Cement om Dagen blot for at kunne leve!

Men hvordan er det gaaet til . . .

Mange vil sikkert efter at have læst ovenstaaende spørge: Men hvordan er det gaaet til, at denne Virksomhed har vokset sig saa stor? Hvorfor skulde det netop blive et Firma i det lille Land Danmark, der blev det førende paa hele dette Industrifelt?

Alle Aarsagerne er ganske iøjensaldende og lader sig meget nemt paavise. For det første er det hele den Arbejds metode, Firmaet har anvendt. Naar en Mand eller en Kreds af Interessenter et eller andet Sted paa Jordkloden agter at bygge et Teglværk eller en Cementfabrik eller vil forsøge at udnytte en Guldmine og henvender sig til F. L. Smidth & Co. om at faa et Anlæg projekteret og et Tilbud paa Levering af Maskinerne, saa nøjes Firmaet ikke med kort og godt at effektuere Ordren. Man sender Ingeniører ud for at se paa Beliggenheden og for at hente Prøver af Raamaterialet. Dettets Kvalitet undersøges saa i Firmaets Laboratorium og Forsøgsanstalt, og under Hensyn hertil udarbejdes Projektet. Og mange Gange er det hændet,

at Firmaet har afslaaet at modtage Ordre paa et helt Fabriksanlæg, fordi Raastofferne var saa slette, at man ikke mente, det kunde betale sig at udnytte dem. En saadan Forretningsmetode vakte Forundring og aftvang Respekt overalt i Verden og F. L. Smidth & Co blev ikke blot et Firma, der modtog og udførte Ordre, men det blev raadgivende Ekspert, der paa Grundlag af Raastoffernes Bonitet bestemte Fabrikernes og Maskinernes Størrelse og Indretning — og ofte om det overhovedet var værd at anlægge en Fabrik. Firmaet fik efterhaanden en umaadelig stor Autoritet, og man betragtede det, at det paatog sig Anlægget af en Fabrik, som en Garanti for, at den ogsaa kunde gaa.

Naar Firmaet paa Grundlag af Raamaterialet har regnet ud, hvor stor en Fabrik, det kan betale sig at anlægge, leverer den Tegninger og Oversigt til de interesserede. Modtager det saa Ordren, nøjes det ikke med, som andre Firmaer, at sende Maskinerne af Sted til Bestemmelsesstedet, nej, man sender Ingeniører og Montører med, som leder Fabrikken Opførelse og Maskinernes Opstilling. Men ikke nok dermed . . .

Firmaet lader sine Ingeniører og Montører være med til at sætte den nye Fabrik i Gang . . . og de forlader den ikke, før det har vist sig, at man opnaar det samme Resultat i det store, som Firmaets Kemikere og Teknikere i det smaa opnaaede hjemme i Forsøgsanstalten paa Vestergade!

En anden af Aarsagerne er den, at Firmaet simpelthen ved Konstruktion af helt nye Maskiner og ved at bane helt nye Veje med langt frugtbare Fremgangsmaader ved Cementtillivningen er naaet langt forud for sine Konkurrenter. Og dette Forspring har Firmaet stadig forstaaet at beholde.

Naar man hertil føjer den glimrende Organisation af Kæmpevirksomheden med den udprægede Arbejdsdeling, som er gennemført til de mindste Enkeltheder — der er saaledes en Afdeling til Frugtbargørelse af indhøstede Erfarin-

DEN LITERÆRE RUBRIK

(REDAKTØR: TORBEN FREDERIKSEN)

I Onkels Studere- værelse.

»Den tilslørede Dames Hemmelighed»
— som aldrig blev opklaret.

»Hvad er det for et Kunstværk, du har der, min Ven?« sagde Onkel Arthur, den gamle Professor, idet han forsigtigt listede et lille Hæfte med stærkt skrigende Farver ud af en Højen lignende, men mindre iøjnefaldende, Aandsprodukt, som hans kære Nevo var saa uforsigtig at have under Armen, da han kom ind i Onkels Studereværelse for at se Farvel.

Onkel Arthur lagde sig tilbage i den bløde Skrivebordsstol, kastede et Par Blade om, kiggede lidt hist og her paa et Par Linier, foldede saa Papiret saamen og betragtede igen den papergøjfarvede Forside: »Nat Pinkerton. Den excentriske Klub. Den tilslørede Dames Hemmelighed, læste han og saa saa op paa Knud. »Og det Bras gider du læse, Knud!«

»Den skal virkelig være meget spændende, Onkel, forsikrede Drengen. »Ja, spændende, kun spændende og ellers rigtig skidt — lad se, har du mere af samme Surdej?«

Og saa maatte Knud frem med hele Bunken ligefra »Den blaa Diamant« til »Paa Dødens Tærskel«.

Onklen gennemgik det hele uden at sige et Ord, og Knud stod og forberedte sig paa en af disse skrumpede lige moraliserende Formaningstaler, som han efterhaanden havde vænnet sig til at modtage med behersket Ro — for at lade dem gaa ind ad det ene Øre og ud ad det andet. For selvfølgelig vilde den lærde Onkel ikke i det Kapitel være anderledes end andre gode og velmenende Folk.

»Vær søg og ta' Plads, go' e Herres, sagde Onklen efter at have gaaet Bunken igennem, jeg kunde have Lyst til at snakke lidt med dig i Anledning af den forbløffende højt udviklede Smag, som jeg her tilfældig har set et Par Beviser paa.«

»Saa, nu begynder han«, tænkte Knud.

»Jeg vil saa nødig spille Onkels Tide, forsøgte han, »jeg ved, Onkel har saa travlt i Aften.«

Onkel Arthur reiste sig, lagde Hænderne paa Knuds Skuldre og trykkede ham ned i Skrivebordsstolen. Saa gik han, bakkende paa sin lange Pibe, lidt frem og tilbage i Stuen.

»Det bliver vist en ordentlig Skyllø,« tænkte Knud.

»Hvor gammel er du?« begyndte Onklen.

»15 Aar, Onkel!«

»Tror du, at du er gammel nok til at tænke en ganske lille Smule paa din Fremtid?«

»Ja—aa, kom det lidt automatisk skamfuldt,«

»Har du Lyst til at drive det til noget her i Verden?«

»Ja, det har jeg Onkel, mente Knud med et meget bestemt Eftertryk paa ordene.

»Tror du, man driver det til noget uden at kunne noget?«

»Næ—aa,«

»Hvem tror du, der kommer længst?«

»Den dygtigste, Onkel.«

»Bliver du dygtigere af at faa opklaret »Den tilslørede Dames Hemmelighed?«

»Næ—aa!« sagde Knud sagte og skævede hen til Damen for ikke at møde Onkels Blik.

»Godt! For det andet: Vil du helst omgaa gode og kloge og dygtige Folk eller Folk, der er upaalidelige, overfladiske og fulde af spændende Legnehistorier og tomt Vråvl?«

»Helst de første, Onkel, for ved at omgaa dem bliver jeg jo ogsaa selv kloge og dygtigere.«

»Gælder dette mon ikke ogsaa Læsningen af deres Bøger?«

»Jo—jo!« Nu mærkede Knud, at han atter sad i Saksen.

»Bliver du bedre eller kloge ved at faa opklaret »Den tilslørede Dames Hemmelighed?«

Knud tav.

»Sig mig hvem du omgaa, min Ven, saa skal jeg sige dig, hvem du vil.— Naar, du nu i Aften har faaet opklaret Damens Hemmelighed, tag saa og tænk en Smule paa, om en ung Mand, der vil frem i Verden har Raad til at spille sin Tid med Læsningen af den Slags spændende Tevandspjæt — og om det er den Slags Selskab, der gør en kloge og bedre.

Og se saa hen til mig en Aften, naar du faar Tid og Lyst, saa skal jeg fortælle dig lidt om, hvad gode Bøger er værd.«

— — —

Da Knud den Aften var kommen i Seng og forberedte sig til at sluge sit sædvanlige Kvantum »Litteratur«, hændte der det, at han, inden han fik begyndt, kom til at tænke paa Onklen og hans

Ord. Og hans Tanker tog en Retning, de for aldrig havde taget, brogede Fremtidsbilleder vekselde i rivende Hast, og inden han vidste af det — sov han som en Sten.

Men Lampen brændte — som et Symbol for den Tid, der skulde komme — til den lyse Morgen. Og »Den tilslørede Dames Hemmelighed« blev aldrig opklaret. (Fortsættelse).

***** Aforismer. *****

En fin Sjæl føler sig trykket af at vide nogen forpligtet, til at takke sig; en grov Sjæl af at vide sig forpligtet til at takke nogen.

Nietzsche.

»Kongen paa Island.«

En dansk Sømands eventyrlige Ungdomshistorie.

(Af Marius Dahlsgaard; H. Hagerups Forlag 1916; 192 Sider.

Hvem af os har vel nogensinde hørt om Kong Jørgensen, der regerede paa Island for godt hundrede Aar siden? Danmarkshistorien fortæller slet ikke noget derom — hverken den for Mellemskolen eller Gymnasiet — og dog er det den bogstavelige Sandhed.

Naa, det var nu heller ikke saa særlig hojoficelt, dette Regentskab, og det heller ikke værdet det synderligt at se, inden der blev gjort Ende paa Komedien — men det er overordentlig morsomt at læse om.

Bogen handler om den udmærkede danske Sømand Jørgensens mange spændende Ungdomsoplevelser — ligefra hans Skoletid i »Efterskøtten« i København til hans »Afsættelse« som »Kong« af Island. Det, der gør Bogen saa interessant, er, at den er bygget paa fuldstændig sandfærdige Oplevelser. Jørgens Skolekammerat, en ikke helt ukendt Hr. Adam Oehlenschläger, finder man saaledes skildret og ligeledes en ikke mindre ukendt Skolebestyrer, Hr. Edvard Storm. Og Jørgens Fader og Broder er de bekendte Urmagere Jørgensen, som boede i København i Begyndelsen af forrige Aarhundrede. Tiden, der skildres, er Aarene nærmest forud for og omkring Englands Bombardement af København 1807. Særligt i disse Tider læser man den største Interesse om det danske Folks Liv og Følelser under Krigen med England.

Marschér — eller kreper!

I den franske Fremmedlegion.

(Af Erwin Rosen; Einar Hæricks Boghandel; 298 Sider.

I denne Bog skildrer den tyske Forfatter Erwin Rosen, med stor Dygtighed Livet, som den menige Soldat i

vore Dage lever det i den berømte franske Fremmedlegion. Der hviler en vis Tapperhedens Glorie over Fremmedlegionen, og unge Mænd, der gaar og drømmer om et eventyrligt og farerfuldt Liv ude i den store Verden, og store Drengene, for hvem det gaar rigtig skidt med Arbejdet i Skolen, plejer gerne paa et vist Stadium af deres Udlangsel at sende Fremmedlegionen nogle smagende Tanker. Det er jo det eneste Sted, hvor der er rigtige Strabadser og eventyrlige Kampe at udstaa, og hvor man nemmere og hurtigere end noget andet Sted i Verden kunde vinde Ære og Berømmelse og i Løbet af forbausende kort Tid blive Officer og, hvem ved, Ridder af Æreslegionen.

Kære unge Mennesker — tag og læs Erwin Rosens Bog! Og I vil snart være kureret for de Grillen. . . .

Forfatteren kender det Hundetil til bunds. Han har selv en forsvundet Dag i sit Liv slæbt ud af Hamburg med alle Broer brudt af efter sig — ud for at søge Døden, som saa mange andre ulykkelige Mennesker. Men hans sunde Livsinstinkt fik ham dengang til at kaste sig ud i det vildeste, raueste Liv, der leves paa Jorden — Fremmedlegionens Liv! — for der, at søge Trost og Glemsel. Han holdt ikke den 5-årige Tjenestetid ud, som han havde forpligtet sig til, men flygtede, og naaede hjem til Tyskland, hvor Forholdene imidlertid havde bedret sig for ham.

Og han slænkede os denne udmærkede Bog om Fremmedlegionen set med en rigtig Legionærs Øjne. Sund Menneskeforstand præger hans Værk. Han styrer sig ikke, som de fleste, der har hans Oplevelser bag sig, vilde gøre, over Legionen i blinde Had, men vder den al mulig Anerkendelse paa mange Punkter. Men hans Beretning om de mange umenneskelige, ja rent udskandløse Forhold i Fremmedlegionen og hans hyssende Kritik har allerede vakt en Del Opmærksomhed om Legionen i de store Lande, naturligvis særlig i Tyskland, som leverer det største Kontingent af Menneskemateriale til Legionen.

Men netop fordi han haader Legionen af et saa særligt Hjerte, leverer man med største Interesse hans Beretning om dens militære Dygtighed.

Spejdere, som tror at have præsteret noget særligt i Retning af Udholdenhed og Kraftanstrengelse paa Marschture og Øvelser, skulde læse denne Skildring af Legionens dærmarschpræstationer. En lille March-øvelse paa 600 Kilometer — 50 om Dagen med fuld Opbakning — regnes ikke for noget særligt. Og den, der ikke kan følge med, faar Løve til at dø i Fred og Ro derude i det hede Ørkensand. Thi Løven lyder: »Marscher eller krepser! — og alt det for I Ore om Dagen. T. Fr.

Skole-Liv og Løjer.

Læs et to udmærkede »Skolebøger«, som vi vil henlede Opmærksomheden paa, to brillante skildringer af munter Skoleliv og raske Drenges. Den ene er

Farrars »St. Winifreds« (Jespersen Forlag: 312 Sider).

Bogen handler om Livet i en engelsk Skole. En Anmelder skriver om den:

»Kun faa Bøger — om nogen anden — har været til saa meget Glæde for halvtalene Drenges, og af saa dybtgående Betydning for deres Karakterudvikling, som Farrars »St. Winifreds«. Alvorligt og dog frisk og frejdigt, varmt, uden at være sentimental, kom, frangende og sund, taler denne Bog til Drengene i Drengeens eget Sprog, og styrker umærkeligt, og uden al trættende Moralisering, Sjælen til alt sandt og godt i de unges Sind.

Denne Bog er derfor noget andet og mere end de fleste blotte Underholdningsromaner, og den bør ikke savnes paa nogen Drenge's Boghylde.

Den vil snart få Hederpladsen der.

Den anden Bog er:

Eden Philpotts: »Mere om en rigtig Dreng«. Skolefortællinger (Jespersen's Forlag: 152 Sider).

Medens »St. Winifreds« særlig er skrevet for de lidt ældre Elever, vil denne sidst udkomne Samling morskommene smaa engelske Skolefortællinger særlig være noget for Elever i Mellemskolen og de overste Forberedelsesklasser.

»En dansk Dreng«.

Al E. Smyth-Hansen: Hagerups Forlag: 145 Sider.

Dette er en Bog om danske Drenges, om raske Drenges, men især om gode Drenges.

De udfører mange gæve Bedrifter og laver mange gode Streger — men det er der saa mange raske Drenges, der gør, og det er da heller ikke dette, som gør denne Bogs Helte saa vidt forskellige fra de fleste »modernes« opdragne Drenges.

Ne — det er noget helt andet, noget, som er meget sjældent og slet ikke god Tone blandt vor Tids Drenges — en alvorlig Overvejelse af, om det, de har gjort eller vil gøre, er rigtigt og godt! Moderne Drenges er ofte saa tankeløse i deres Færd og selv om de paa Bundnen er baade raske og gode Drenges, undlader de ofte ved en bøjert Handling at komme en Kammerat til Hjælp eller overvinde deres Ulydelighed og Selvkørlighed for at hjælpe andre. De vilde kunne læse meget af denne lille Bog.

VOR UNGDOM

SPEJDERNES MAGASIN

Redaktion: Strandvej 31, St.
Ekspedition og Administration: Steen Hasselbalchs Forlag, Købengade 26, K.

Telefoner:

Redaktør ONE HOLM, Str. 155 v.
Forretningsf. TORKEN FREDERIKSEN.
Telef. Central 12240 (fr. bød. Kl. 12—2).
Ekspedition: Central 12240

Annoncer:

Ordre paa og Henvendelser angaaende Annoncer sendes til »Vor Ungdoms« Kontor, Adr.: Steen Hasselbalchs Forlag, Købengade 26, K.

Pris pr. mm 20 Øre

Aarsabonnement 4.00
Enkelte Numre 0.35

Magnus Almind,

subaut. elektr. Installatør.

Strandvej 185. Telef. Helrup 1808.

Lager af Lysekræder og Læmpegløder.
Spejdelamper.

DE RØDE PRIKKER ANGIVER UDFØRTS ANLÆG

CEMENTFABRIKER